AUDITED PAID CIRCULATION ABC

CALVINIST CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

Address all communication to: Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B. Hamilton, Ont. — Phone 547-1488 and 547-1489

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Ontario, and for payment in cash, Postage paid at Hamilton.

NOVEMBER 11, 1966 — No. 774 — 22nd YEAR OF PUBLICATION

Vasthouden

Men is er tegenwoordig op uit om, al dan niet onder het vaandel van de oecumene, de Bijbelse waarheden om te buigen en aan te passen aan wat het verstand kan omvatten. Hoe kan het nu, dat een man als Jona — vooropgesteld, dat die ooit heeft geleefd — drie dagen in het binnenste van een vis heeft gezeten? En hoe weten wij, dat een figuur als Job inderdaad heeft bestaan? Waarom kan de Bijbel niet op verschillende punten alleen maar mythologisch zijn? Als wij de boodschap maar verstaan.

Het is in onze tijd duidelijk te zien, waar men belandt als wij toegeven aan deze en dergelijke vraagtekens. En die vraagtekens worden heus niet alleen door modernen of liberalen geplaatst. Zij worden ook al in de kerken van de reformatie gezet.

Het wordt heus tijd dat er duidelijk tegen deze redeneringen wordt opgekomen. Men tracht het evangelie zo te richten, dat het aannemelijk wordt voor de mens. Maar het Woord Gods is niet naar de mens.

De Bijbel is niet de plaats waar wij moeten gaan voor historische informatie. Het is de plaats waar God Zich openbaart. En dan komen wij zeker dingen tegen, die wij met ons verstand niet kunnen omvatten. Maar wat zou dat? Is de geboorte van de Heiland uit de Heilige Geest soms iets dat wij kunnen vatten? Is Zijn opstanding te begrijpen? Gaat men aan het ene twijfelen, dan komt ook al het andere op losse schroeven te staan.

Er is misschien moed voor nodig en er is het gevaar om voor een verstokte conservatief versleten te worden, maar het is een "requirement" van het geloof, dat wij de Bijbel nemen, zoals die is. Laat ik die los, dan komt mijn persoonlijke relatie tot God wankel te staan, dan verlies ik oog voor de boodschap van Jezus' redding van de wereld en van het leven. Dan raak ik ook de bemoediging kwijt die uit het Woord tot mij komt. Dan wordt de kerk niet meer dan een sociaal instituut en dan wordt de gemeenschap der heiligen alleen maar vriendendienst.

Wij hebben niets te winnen maar wel ontzettend veel te verliezen als wij toegeven aan onzekerheid, waarin velen ons willen hebben.

★ ★
★

Een Moeilijk Probleem

De United Nations hebben ten lange leste vastgesteld, dat Zuid-Afrika niet langer de scepter zal zwaaien in Zuid-West-Afrika, maar dat dit gebied voortaan zal komen onder de Verenigde Naties zelf.

De reden was, dat het mandaat, dat indertijd door de Volkenbond aan Zuid-Afrika is gegeven, niet naar behoren is uitgevoerd. Men kan het ook anders zeggen: de wereldopinie is tegen de Zuid-Afrikaanse apartheids-politiek.

Want daar gaat het om. Niemand heeft de zekerheid, dat de Verenigde Naties het er beter afbrengen dan Zuid-Afrika heeft gedaan. Het staat zelfs te bezien of deze internationale organisatie in staat zal zijn — anders dan militair — daadwerkelijk bezig te zijn in dit gebied. Maar dit is niet de eerste impuls. De eerste impuls is om Zuid-Afrika de mogelijkheid te ontnemen in Zuidwest-Afrika te regeren. Vanwege de apartheids-politiek.

Daar is men het roerend over eens: apartheidspolitek is uit den boze. Men vergeet echter er iets anders voor in de plaats te stellen. Waarschijnlijk omdat niemand een andere oplossing weet. Maar intussen keert de gehele wereld zich tegen Zuid-Afrika.

Zonder twijfel zullen er fouten worden gemaakt in Zuid-Afrika. Grove fouten misschien wel, die onder geen enkel beding goed gepraat kunnen worden. Maar of het systeem, als systeem, zo uit den boze is wagen wij te betwijfelen. De gedachte die er aan ten grondslag ligt, namelijk dat ieder ras zich behoort te ontwikkelen in zijn eigen omgeving en met eigen krachten, is waard nader bestudeerd te worden in plaats van zonder meer afgewezen te worden. In Zuid-Afrika is dit probleem acuut, maar meer landen hebben in zekere zin met hetzelfde vraagstuk te maken. Zo heeft de V.S. zijn negerprobleem en Canada zijn Indianenprobleem. Worden deze problemen beter opgelost dan in Zuid-Afrika? Als daar niet een volmondig en ongereserveerd ja op geantwoord kan worden, dan kan men beter minder scherp zijn in het veroordelen van de apartheid-politiek van Zuid-Afrika.

Dat Zuidwest-Afrika onder de Verenigde Naties is gebracht is een gevolg van de vrijwel algehele afkeuring van de Zuid-Afrikaanse politiek. En die afkeuring is gebaseerd op humaniteit of op mede-menselijkheid. Dat klinkt goed, maar of het in de praktijk zo'n gunstige uitwerking zal hebben, is nog maar een grote vraag.

Wij geven toe, dat wij over de toestanden in Zuid-Afrika zeer ten dele kunnen oordelen. Men moet in dat land geruime tijd hebben gewoond, om een gezond oordeel te hebben. Maar wel weten wij, dat de landen, die thans zo'n groot woord hebben over de apartheid-politiek, in eigen land een dergelijk probleem moeilijk anders of beter konden oplossen.

★ ★
★

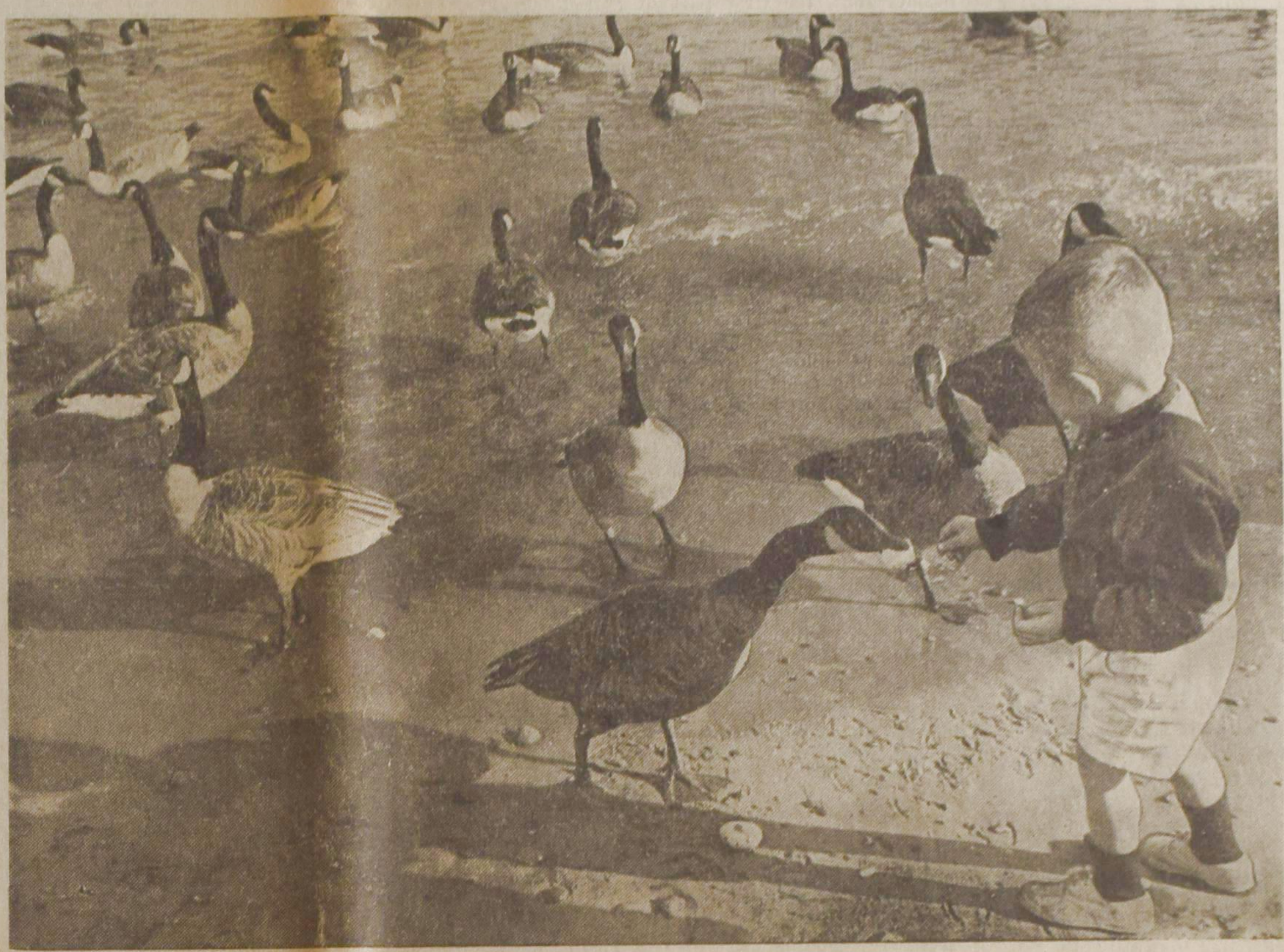
School-slag

Dezer dagen kregen wij uit Nederland een 24-pagina tellende krant toegezonden, in twee kleuren gedrukt, die speciaal voor één actie van vijf-werelddelen" is uitgegeven.

Al eerder hebben wij in ons blad gewezen op de actie, die in Nederland gaande is om vijf miljoen gulden bij elkaar te krijgen tot steun van de verschillende christelijke scholen over de gehele wereld.

Nu heeft men in die krant het een en ander verteld over het christelijk onderwijs, dat in Nederland een zo vanzelfsprekendheid is, maar dat buiten de landsgrenzen als een zeer waardevol bezit wordt beschouwd. Natuurlijk heeft Canada ook een plaats in de krant, naast artikelen over Indonesië, Suriname, Pakistan, Galilea (Nes Ammin), de Kongo, Australië, Zuid-Amerika en Vlaanderen. Het is niet alleen interessant om iets te lezen over die verschillende landen, maar het is tevens moedgevend als men constateert, dat overal ter wereld hard wordt gewerkt en grote offers worden gebracht om de jeugd christelijk op te voeden. Het is stimulerend te weten als het moeilijk is de eigen plaatselijke school uit de geldzorgen te halen, dat anderen ergens in Tasmanië of in Zuid-Amerika met dezelfde moeilijkheden te kampen hebben. Dat haalt je niet neer, maar het doet je je nog een beetje meer inspannen om het doel te bereiken.

Of die vijf miljoen gulden er komt, valt nog moeilijk te zeggen. Maar wat de Nederlandse actie al bereikt heeft is het kweken van saamhorigheidsgevoel, van eenheid in streven, van inspanning voor Gods Koninkrijk ook op het terrein van de schoolopvoeding.

HET LUIDE GESNATER VAN DE CANADESE GANZEN roept oud en jong naar de oevers van de Canadese rivieren en meren. Op de foto ziet men de waterkant langs het meer in Toronto, waar ieder jaar in de herfst zo'n 200 vertegenwoordigers van het ganzengeslacht neerstrijken. De dieren zijn in het geheel niet schuw en laten zich zoals u ziet graag verwennen met wat brood. (Telegram Photo)

Een Wijze Raad

Een rooms-katholiek kerkhistoricus heeft onlangs in zijn toespraak tot de studenten na zijn inaugurale oratie gezegd: de deugden van de historicus en dus ook van de kerkhistoricus zijn deze drie: een waarheidsliefde, die voor niets of niemand wijkt; een critische zin, die zich niet bedriegen laat; en over dat alles heen, maar met behoud van de twee voorafgaande, het liefdevolle begrip voor al wat menselijk is."

Dit is een wijze raad die deze professor zijn studenten voorhield. Niet alleen voor toekomstige historici en kerkhistorici, maar voor ons *allen*. Want wij worden voortdurend in situaties geplaatst dat wij over iets of iemand ons oordeel moeten uitspreken. De bijbel roept ons zelfs toe om de geesten te beproeven of ze uit God zijn. Met dit beproeven moeten we voortdurend bezig zijn. Als Nederlanders hebben we hier meestal niet te veel moeite. Wij staan gauw met ons oordeel klaar en vinden de Canadezen en Amerikanen daarentegen vaak wat te zoeterig die alles al gauw 'nice' en 'wonderful' vinden. Toch mogen wij, die van Nederlandse afkomst zijn, het advies van de rooms-katholieke kerkhistoricus wel dubbel ter harte nemen. Want de *manier* waarop wij meermalen oordelen en veroordelen is allesbehalve in overeenstemming met wat ons hierover in de bijbel wordt geleerd.

Wij zouden het onmiddellijk met die professor eens zijn wanneer bij zijn drie deugden geen verdere *bepalingen* waren genoemd. Waarheidsliefde willen we graag nastreven; een critische zin is ons zo gezegd aangeboren; wat het menselijke betreft, daar kunnen we ook nog inkomen. Het wordt echter moeilijker wanneer er van ons wordt verlangd dat wij bij onze waarheidsliefde voor niets of niemand mogen wijken.

Of het nu ónze groep geldt of ónze kerk of ónze 'pet ideas' doet niets ter zake, de waarheid moet voorrang hebben. Niet omdat dit nu eenmaal gedaan moet worden uit fatsoen, of omdat het verstandiger is aangezien het spreekwoord ons leert dat 'al is de leugen nog zo snel, de waarheid achterhaalt haar wel', maar omdat we de waarheid *lief* moeten hebben. Wij moeten de waarheid dan ook niet spreken, opdat wij gelijk zouden krijgen en de ander hiermee in de hoek zouden kunnen drukken, maar omdat wij de waarheid liefhebben en weten dat de waarheid het leven mogelijk maakt en redt. De léugen heeft de mens misleid en in een poel van ellende gestort. Omdat wij déze waarheid in dè Waarheid hebben leren kennen moeten wij de waarheid lief hebben.

Onze critische zin is dan ook niet een karaktertrek, maar vindt haar grond in de waarheidsliefde. De waarheid wordt onze meetstok waarmee we alles en iedereen critisch 'opmeten'. We zijn er dus niet op uit om nu eens critisch te zijn, maar de waarheid gebiedt ons om alles maar niet zomaar aan te nemen, ook al wordt het door onze ouders verteld of door een der onzen geleerd, hoe bekwaam de betreffende persoon ook moge zijn. Achitofel was een van David's wijze raadgevers. Wanneer hij adviseerde beschouwde Israël dat advies als afkomstig van God. Het was echter dezelfde Achitofel die het volk opstookte om met Absalom koning David van de troon te verjagen. Hoe kan men zich in een persoon vergissen!

Men moet dus wel critisch zijn, maar laat men zich toch niet *bedriegen*. Critiek en emotie liggen vaak naast elkaar. Men is wat heetgebakerd en wordt nu gemakkelijk door critiek overmand of door de critiek van anderen meegesleept. Men doet dan vanzelf mee, zonder zich ervan bewust te zijn dat men zich ook kan laten misleiden in de critiek op de ander of een bepaalde 'leer'. Wij zullen onze critiek dus voortdurend moeten toetsen en vooral niet teveel moeten afgaan op wat *anderen* zeggen.

De derde deugd die de professor noemde lijkt een tegenstelling van wat hij in de twee voorafgaande heeft gezegd. Zo is het toch niet bedoeld. Hij bedoelt hiermee dat we in onze critiek niet *onpersoonlijk* mogen zijn alsof de persoon of zaak in kwestie ons verder niets aangaat. Dat komt maar al te vaak voor, maar het is toch niet *christelijk*. Christus roept ons altijd weer tot de orde, maar Hij staat ook steeds klaar om ons te helpen, want Hij kan meevoelen met onze zwakheden, daar Hijzelf ook verzocht is geweest.

Het advies van de professor in de kerkgeschiedenis is niet een *gemakkelijk* advies om bij te leven. Wij weten dat wel uit ondervinding, maar toch zijn deze regels de moeite waard om steeds weer voor ogen te houden.

Alleen maar in geval van nood

De ziekenhuizen bieden ons een bijzondere dienst aan door een speciale 'emergency' in te stellen waarvan de mensen in geval van nood gebruik kunnen maken. Deze afdelingen hebben altijd dokters en verpleegsters bij de hand om te helpen.

Deze 'emergencies' hebben in de afgelopen jaren bewezen dat zij in een behoefte voorzien. In de provincie Ontario is het aantal patienten dat over de afgelopen zes jaar gebruik maakte van de 'emergency' toegenomen met 140%. (van 208.000 in 1959 tot 503.000 in 1965). De kosten van deze afdeling namen toe van $1 miljoen in 1959 tot $4,8 miljoen in 1965.

De toename van het aantal patienten is niet uitsluitend het gevolg van de toename van het aantal spoedgevallen. Velen beschouwen de 'emergency' als het 'community medical centre', waar men heen kan gaan wanneer het het beste uitkomt. Het gevolg is dat er een tekort dreigt aan doktoren en verplegend personeel, dat op alle uren van de dag beschikbaar is om te helpen. Degenen die werkelijk onmiddellijk moeten worden geholpen worden nu de dupe van de gemakzucht van vele anderen.

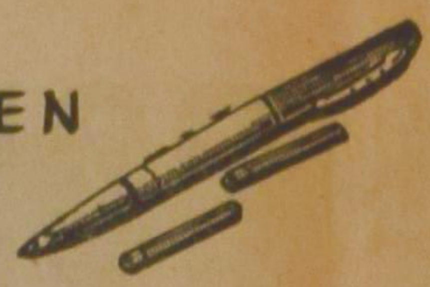
Helemaal onverklaarbaar is de situatie niet. In vele gevallen heeft de huisdokter het te druk met zijn patienten om in noodgevallen te helpen of heeft hij deze gewoonte afgeschaft. De mensen zoeken hulp bij de 'emergency'. Vooral immigranten (in Ontario 65.000 per jaar), die meestal geen dokter in hun nieuwe omgeving kennen en door hun gebrekkige kennis van de Engelse taal misschien geen dokter willen bellen, maken dikwijls gebruik van de 'emergency'. Bovendien neemt het aantal families en personen die verhuizen voortdurend toe. In geval van ziekte zoeken deze nieuwelingen meest al hun toevlucht bij het ziekenhuis. Het is dan ook begrijpelijk dat 60% van de patienten die de 'emergency' bezoeken niet tot de spoedgevallen behoort.

Het aantal patienten dat anders in geval van nood de hulp van een dokter inriep is daarentegen de laatste twee jaar met 60% afgenomen.

Wij zijn de ziekenhuizen dankbaar voor het instellen van de 'emergency', maar wij zullen onze dankbaarheid ook moeten tonen door niet voor elk wissewasje naar de 'emergency' te gaan en zodoende deze instelling voor bijna onoplosbare moeilijkheden te plaatsen.

In dit nummer

LEZERS SCHRIJVEN

Christian School Creed

Dear Editor:

At the fall meeting of the Ontario Alliance of Chr. Schools D.V. November 26 at Woodbridge, Ont., the delegates will have to deal with some important questions. Shortly the board of the Ontario Alliance of Christian Schools hopes to mail a definite proposal to our boards for action in regards to tax equality, on which a vote has to be taken.

Besides that, the first part of the new constitution will be presented, and we also will have the Christian School Creed for final adoption in its present wording.

This will be somewhat of a milestone in the history of our Christian schools, because it will be a departure from our present status of being school societies founded on the basis of church creeds.

For the formulation of this school creed, the authors have gone directly to the Word of God, and attempted to interpret what it has to say for the education of our Covenant children. The reference now being made in the basic article to our church creeds, indicates only that we as Christian schools believe that the Bible is the Word of God, as it is thus to be confessed in the art. 3-7 of the Belgic Confession.

After having agreed with that part of the church creed we go directly to the Bible and confess what it has to say for education.

Perhaps a somewhat revolutionary idea to all who belong to the group of faithful followers of the time honored historic creeds of the reformation, to which we always faithfully refer in all our constitutions, as being a guide for the interpretation of the Bible, for whatever endeavour our constitution would be written. But now as a church we have come of age; we now will have a creed as school societies and as private members. The writing of this creed was not done overnight, perhaps it took somewhat longer than some of our church creeds.

So here is the creed for our schools, as members we do well to examine the statements made by it in the light of God's Word. The fact that authors and committee members are well learned and highly respected does not guarantee that someone could not find fault with the Christian school creed. Every believer will have to be sure for himself that it correctly reflects what the Lord has to say in His Word about education.

We also have to consider what the consequences will be for our schools. When in years past voices were raised to write a Christian School Creed, the argument was often heard that by freeing our schools from the creeds of the church would open our societies to others than members of the reformed churches. Whether this proposed creed will do just that should be examined.

With the members of the creed committee all being members of the Christian Reformed Church the resulting creed might not be so inviting to people from other than reformed churches as some of us would like it to be, since the chairman of the creed committee expressed himself at the Hamilton Alliance meeting, the proposed creed is "oer-gereformeerd".

The need for a doctrinal statement for our schools has long been felt. The National Union of Christian Schools published such a statement already in the 1945 yearbook. Except for the basic article in that statement of 1945, the so-called Guiding Principles for Christian Education, it is almost similar to our proposed Educational Creed, be it that the Guiding Principles of the National Union make more direct reference to the Bible with each paragraph than we now find in our proposed creed.

But there is a distinctive difference in the basic article of the two. The National Union states, that our schools adhere to the Reformed World and Life view as expressed in the church creeds of the churches of the reformation. We now depart from this. Our basic article only states that we believe the Bible to be the Word of God, as it is thus expressed to be in the art. 3-7 of the Belgic Confession. From that point on we as schools, and the church as church may dig out of that Word of God what it has to say for our separate endeavours. That is why this coming decision on the proposed creed is such an important one.

Was it always a somewhat safe feeling to know that the church as church guarded our faith and hers, and our members living up to what those creeds express, we only had to write some church creeds in our constitution or refer to them in our basic articles and from then on mind our school business. However, by adopting the Christian School Creed we as schools will have to see to it that we stand and not fall.

Are we prepared for this important step? We should be aware that as a consequence, the fact that one is a member in good standing in one of our Reformed churches will no longer by itself be sufficient reason to qualify such a person for membership in our school societies.

The Christian School Creed will be the confession which one has to make his own, in order to qualify for membership, and may appear to be narrower instead of wider.

How we as schools are going to see to it that all our members will indeed live up to the confession, is a matter we yet have to look into. Like a church we will have a creed but we do not have the same structure as the church, designed to admonish and if need be expel members.

Perhaps as long as our Christian School Creed in facto, strictly conforms to what the creeds of the reformed churches say, there will be little need for such an apparatus of control. Will not the creed itself guard our schools?

Christian school society members are asked to embark on this new and exciting road of independence from the church. By going that way we will have to be active in searching the Word and finding a language that will speak clearly in today's norms about God's norms for the education of His covenant children.

D. Brinkman

PROPOSED BASIC ARTICLE AND EDUCATIONAL CREED

(Revised)

of the Ontario Alliance of Christian Schools

BASIS ARTICLE

The Supreme Standard of the Christian School Society for elementary and/or secondary education shall be the Scriptures of the Old and New Testaments, which we believe to be the Word of God, as they are thus confessed, e.g., in Articles -7 of the Belgic Confession.

EDUCATIONAL CREED

Believing that the Lord God, by graciously giving us the Scriptures, has revealed to His people ordering principles intensely relevant to education, and mandates man to bring the whole Word of God to bear in all its power upon education, we confess:

1. LIFE. *That human life in its entirety is religion, for God created men to serve Him everywhere, and requires us to educate our children for His service.*

2. BIBLE. *That the Bible as the written Word of God is the Truth by which the Holy Spirit enlightens our understanding of God, ourselves and the world, and the infallible authority by which He directs and governs all our activities, including the education of our children.*

3. CREATION. *That since the world in its origin, gracious preservation and ultimate restoration, is the work of the Triune God, and since the glorification of His Name is its purpose, we can understand the world rightly only in its relation to Him.*

4. MAN. *That man was created in the image of God to enjoy covenantal fellowship with his Creator and to reflect in his person and works the exellencies of his Maker, and was instructed to exercise dominion over the world in strict and loving obedience to God and to interpret all reality in accordance with His design and law.*

5. SIN. *That sin is disobedience of God's law and that man, by sining, forsook his office and task, estranged himself from God and his neighbour, and brought God's curse upon the creation. As a result, man has become corrupt in heart and blind to the true meaning of life and represses and misuses the knowledge of God which confronts him in creation and in Scripture.*

6. CHRIST. *That Jesus Christ, of Whom the Scriptures testify, Who is truly God and fully man, has reconciled the world to God and redeems our life in its entirety. Through His Spirit He renews our heart to love God and our neighbour, and redirects our understanding to know rightly God, ourselves and the world.*

7. THE KINGDOM OF GOD. *That the Kingdom of God is His righteous and universal regime through Jesus Christ, Whose rule in grace and power makes education possible and meaningful. In obedience to Christ we submit in every area of life to His commandment to love the Lord with all our heart and mind.*

8. PURPOSE OF EDUCATION. *That the purpose of Christian education is to direct and guide the child to commit his heart to Christ the Truth, to attain to understanding, wisdom and righteousness, and to perform his competent and responsible service of the Lord in church, state and society.*

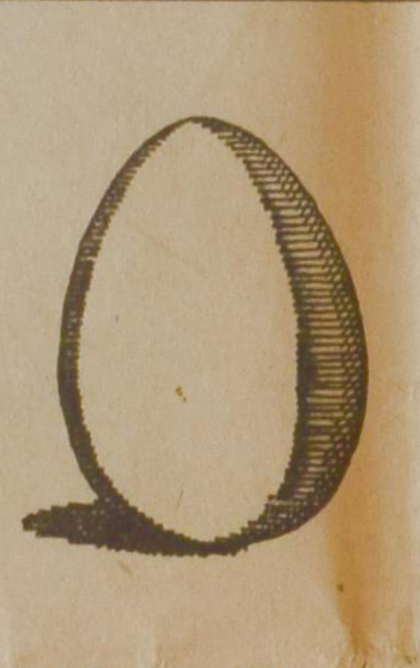
9. PARENTS. *That God has given parents the responsibility to nurture and educate their children. Therefore, parents should establish and maintain schools.*

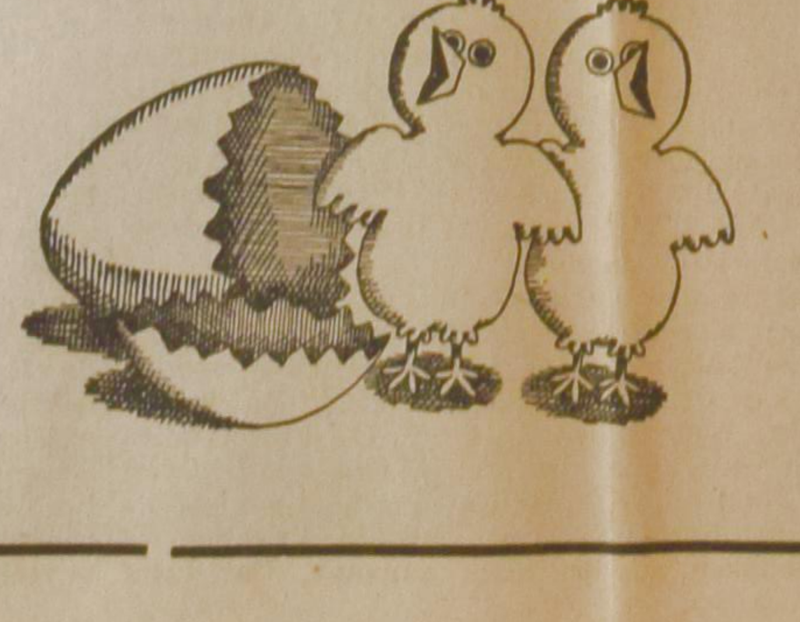
10. THE CHILD. *That the child, entrusted by God to parents, needs ordering, correction and instruction. Children of the Christian home are a heritage of the Lord and share in the promises and demands of the covenant. Hence they ought to receive Christian education.*

11. THE TEACHER. *That the teacher, as servant of God, exercises authority in the performance of his office in educating the child in the school.*

12. THE CHRISTIAN SCHOOL. *That the Christian school is an institution established and controlled by an association of Christian believers, to function in education in total and voluntary submission to Christ, the King.*

—Adopted by the Educational Creed Committee of the O.A.C.S., Sept. 26, 1966.
J. VanHarmelen, secretary

CHRISTIAN COURIER

A SUPPLEMENT TO CALVINIST-CONTACT

Editors. Dr. P. Y. DeJong, Rev. F. Guillaume, (Mrs.) Bernice Schrotenboer, (Mrs.) Ineke Parlevliet.

Managing Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Co. Ltd., Box 312, Station B, Hamilton, Ont., Phone 547-1488 and 547-1489.

Ladycott

Do not try to find the explanation of this word in the dictionary, for you will look in vain. The word is a variation of the word boycott and refers to the movement of marching and picketing housewives, protesting the rise of food prices.

Some women in Dallas, Texas first called their movement the ladycott movement, which is now spreading across the United States and Canada, while committees organizing ladycotting housewives are mushrooming in most of the big cities.

In some cities, as for instance in Denver, Colorado, they seem to achieve some success, for the larger supermarkets in this city quickly reduced the price of several articles, such as, cans of pineapple, frozen orange juice, baked beans and two-pound packages of pancake mix. The ladycott, however, does not seem to affect the prices of meat and bread, as the ladies had hoped it would.

Some businessmen complain, considering the ladycott unfair and unrealistic. "A lot of these women aren't concerned about facts, they just want the price of bacon to come down," a manager said.

Though we understand the anger of these housewives which has been boiling ever since they discovered, that during the last months the prices have risen considerably each time they visit the grocery store or supermarket, we do believe, however, that the ladies should lodge their protests before the government and urge the legal authorities to appoint more special committees to investigate the rising costs. For how do these participants of the ladycott know who is responsible for the rise of the food prices or whether or not the rise of the food prices is justifiable?

Henry Heuss (D., Wis.) recently asked the Federal Trade Commission to investigate whether bread price increases of 4¢ a loaf should be blamed on rising wheat prices or the prices asked by the farmers or middlemen. The U.S. government now has appointed a committee to look into these matters. In Canada similar investigations are carried on by committees assigned by the government.

As long as the protesting housewives do not know the results of these investigations and are unable to point to the guilty one(s) or are not sure whether the rise in prices is inevitable, it is unfair to ladycott the large supermarkets, even if they have valid reasons to be suspicious about 'the horse races' and similar types of games to attract the buyers.

Critical Youth

In this issue of *Christian Courier* you will find the first part of a Questionaire which was distributed among the young people of the Christian Reformed church who attended their convention, recently held in Chicago.

Reading these answers, which were published in the latest issue of the *Young Calvinist*, some may rejoice about the opinions, particularly the ones dealing with the church and the question about joining the World Council of Churches, as being a hopeful sign of a change in the Christian Reformed church. Others may shake their heads and wonder what the future of the Christian Reformed church will be.

Many inquiries stir up a lot of dust for a while, but the impressions of the inquiries have mostly no lasting effect. They should be primarily considered as a barometer on which to read the 'weather forecast'.

We hope, however, that this inquiry may teach us a lesson, not so much with what the *content* of the questionaire is concerned, as well as about the fact that young people have opinions, which should not be brushed aside as 'kid's talk'. Let us be thankful that many of our young people are still concerned with respect to the problems of today, while so many of their generation are indifferent.

We should, therefore, patiently listen to what our young people have to say, regardless whether we disagree with them or consider their opinions to be illogical and unrealistic. These young people are our fellow soldiers of the church militant who, still in training, once will carry on the battle when we grow old. As such we should welcome their participation!

Therefore, do not become angry, parents, when reading the answers, but *discuss* these with your children. First listen, then the young people, most likely, will also listen to the opinions of their parents and church leaders.

All over the world — Peking, Moscow, Amsterdam, Berkeley — we see young people in revolt. Why is it that so many of them are restive and easily agitated? A great number of them realize that they will live in a complicated world quite different from the one wherein their parents grew up. They notice the changes that are taking place in our time and which will determine the society of the future. Therefore they want to have their say about the shaping of this future world — their world.

Should we reject them to take part in the discussions concerning the present world problems. Should we hamper them to express their views? Let us encourage them to take up — as young and unexperienced as they may be — some responsibility with respect to the gigantic task which awaits them.

PROMOTING CONTACT SOUTH AFRICA AND HOLLAND

The Rev. S. G. S. Ntoane, the non-white moderator of the Southern Transvaal Synod of the Dutch Reformed Church in Africa (the Bantu Branch of the Nederduitse Gereformeerde Kerk) will visit the Netherlands this month.

Mr. Ntoane has been invited by the Dutch committee of an association promoting contact and goodwill between the Netherlands and South Africa. He will be accompanied by the chairman of the South African committee, Professor J. van der Meulen, of Stellenbosch. Mr. Ntoane will address several meetings and will preach in at least three congregations in the Netherlands.

THE WORLD AROUND US

NEW PROBLEM FOR THE U.N.

As if the world organization did not have enough problems, the United Nations recently voted itself, with an overwhelming majority, possession of a brand new one. The name of the new problem is South West Africa and it looks every bit as knotty as the other unsolved African problem: Rhodesia.

You can find South West Africa on the west coast of the continent, just north of the Republic of South Africa. It's an area two thirds the size of South Africa but it has a population of a mere 450 thousand, almost entirely black. The capital of the territory is, characteristically, Windhoek.

South West Africa has been under the rule of South Africa ever since the old League of Nations charged the South Africans with the duty to develop the territory economically and to provide for the well-being of its population. Before South Africa took over the area was, of all things, a colony of Germany.

South Africa has been in charge of her huge neighbour since the end of the First World War. And her rule over the territory has been called in question ever since the end of the Second World War. At that time the United Nations Organization was established and some felt that this Organization took the place of the old League of Nations and therefore also its responsibilities. However, South Africa has steadfastly refused to share that view, especially where her mandate of Southwest Africa was concerned. Her representatives have made it clear that she still regards Southwest Africa as her responsibility and that the republic cannot be called to account for her rule over the territory by the United Nations.

Of course, the United Nations, committed to a policy of independence for Africans in their own countries, was bound to resent and resist the ideas of the white government in Johannesburg. You have to keep in mind that all the new African nations are members of the U.N. and have a full vote. Also, they can bring considerable pressure to bear to bring a certain issue to a vote.

The United Nations, powerless to undertake any action that may lead to peace in Vietnam, practically powerless to bring the recalcitrant Rhodesians in line, put the issue of Southwest Africa on its agenda last September as one of the first matters to be dealt with. Well, they have dealt with it speedily and drastically. Voting 114 in favour and 2 against the World Organization declared that from now on Southwest Africa is her responsibility and that thus the mandate of South Africa, given her by the old League of Nations, has ended.

The at least theoretically interesting legal aspects of the take-over of responsibilities were neatly covered by the wording of the resolution which declared that South Africa had failed to fulfill its obligations and for that reason has no right to extend its mandate further.

So this vote made Southwest Africa a United Nations protectorate. It took away from South Africa a huge territory. And the ultimate intention, of course, is that Southwest Africa should become an independent country, governed by her own, black, people.

The next question is, how are the United Nations going to carry out their decision. They've appointed a 14 nation special committee to study the knotty problem. And this problem isn't knotty merely because there are only 450,000 illiterate people living in an area the size of Germany and France together. The problem is South Africa's attitude toward the United Nations' plans.

South Africa's foreign minister, Mr. Hikgard Muller, warned the World Organization that his country would not accept the decision or agree to any demands it might make in regard to South West Africa. After the U.N. went ahead with its resolution anyway, another spokesman for South Africa said laconically: ". . . we have nothing to say. The U.N. has acted, life will go on as before".

What can the U.N. do to enforce its decision? The committee, of which Canada may well be a member, because Canada has worked real hard behind the scenes to bring the resolution about, is expected to have a report with recommendations for action ready by next April. Whatever plans the study committee may evolve, they will have to include in some form or other the introduction of troops to control or enforce U.N. decisions. This would have to mean withdrawal of whatever outposts South Africa now has in the area. Will South Africa give in?

Control of Southwest Africa by anti-apartheid forces would also mean a wedge in the still largely white-controlled tip of the African continent, which South Africans may well resent and resist with all their might. And they would not stand alone. To the North of South West Africa is Angola, still a Portuguese colony. Portugal was the only U.N. member who voted against the resolution beside South Africa itself, while several African nations, realizing their dependence on South Africa's economy either abstained from voting or were conspicuous by their absence.

If it would come to a showdown of force, South Africa has an army of highly trained and heavily armed troops. Angola and Mozambique (on the east coast) expected to stand by her, as well as the Rhodesians would swell that force to a formidable one which could successfully resist U.N. actions.

It will be interesting to watch the developments here in the next six months. Either South Africa bows to world opinion and quietly leaves the huge territory, or the whites of Rhodesia, South Africa and Portugal band together to resist U.N. interference.

PEOPLE WHO LIVE IN GLASS HOUSES—BEWARE!

CENTENNIAL PROJECTS WITH A DIFFERENCE

1867 | 1967

Many ethnic groups are contributing something distinctively their own to Canada in commemoration of Centennial year.

Whether these contributions take the form of gardens, museums, histories or any number of other projects, they reveal to all Canadians the variety and richness of our heritage.

As we draw into the home stretch leading up to Centennial year, most communities are busy putting plans into action to celebrate this momentous landmark in our history.

In this article we are concerned with a particular kind of project— those that have been initiated by ethnic groups, or organized with their co-operation, to embody an aspect of their cultural heritage, which is also a part of the wider Canadian heritage. Many of these contributions bear striking witness to the great variety of backgrounds from which Canadians are drawn.

The projects described below are cited merely as examples of the many in this field. Although the groups mentioned may have planned a variety of local projects, only one from each group is included here.

Chapel Island Indian Project

The restoration of small and mysterious Chapel Island, off the coast of St. Peter's on Cape Breton Island, was chosen by the Indians of Nova Scotia as their Centennial project.

The Chapel Island Indian Mission embodies a tradition dating back as far as 1628 when the first priests arrived to set up a base for the spread of Christianity in the colony. Indians in the Maritimes later selected St. Anne as their patron saint and St. Anne's Day, July 26, has been commemorated each year since the dedication of the chapel to her, on Chapel Island, in 1628.

The project involves the restoration of the grand council house which may be traced back beyond the arrival of the missionaries to the days when the Indians of the area held their council meetings on the island.

Work has already begun on the restoration of the 125-year old Chapel Island church. Restoration officials hope to use ancient Micmac hieroglyphics as much as possible in the decoration of the church's interior. The project is also designed to revive many of the Micmac customs and rituals, especially old Indian dances, many of which have virtually disappeared from modern Indian life. Information is being gathered from older members of the Micmac tribe.

Witch's Cottage in Winnipeg

Nestling among the trees in Winnipeg's Kildonan Park, a witch's cottage, reminiscent of the gingerbread house in *Hansel and Gretel*, will be erected by the German Canadian Centennial Council of Manitoba. The building will be financed by contributions from Winnipeg's 50,000 residents of German descent.

The cottage, designed by Winnipeg architect H. Peter Langes, is round with a high pointed, overhanging roof. Pictures around the inside walls depicting the fairy tale will no doubt delight Winnipeg youngsters and their elders as well. It has been suggested that the Winnipeg Mennonite Children's Choir participate in the opening ceremonies in 1967.

Dutch Carillon at Victoria

The peal of a thirty-seven bell carillon will be the contribution of the Dutch community to British Columbia's Centennial as a province in 1966 and to Canada's Centennial in 1967. The carillon tower will form a part of the museum and archives which is a federal-provincial Centennial project, now under construction beside the Legislative Buildings in Victoria. The museum and archives are expected to be open late in 1967 but it may be another year or two before the tower and carillon are ready.

The chairman of the Netherlands Community Centennial Committee, L. R. Doorman, referred to the carillon as representing "an eternal memory to our fatherland while in the meantime this gesture will be understood and appreciated and also bring enjoyment to our fellow Canadian for other centuries to come."

Lethbridge Japanese Gardens

The imaginative Centennial project of the city of Lethbridge is a Japanese garden of its kind outside Japan and the only one in the world built away from an ocean.

The garden, called officially the Nikka Yuko Centennial Garden (Nikka Yuko means Japanese-Canadian friendship), is a tribute to the several thousand Japanese uprooted from British Columbia and moved to southern Alberta during World War II. Mutual respect and understanding developed between Japanese, who at first worked in the sugar beet fields, and the Alberta farmers. Most

(Continued on page 12)

Servants to Immigrants

by Rev. JOHN GRITTER

4

Earlier Dutch Immigrants in Canada

In Grand Rapids, Michigan the writer met a man who told him how with his parents he came to Canada. They had intended to settle in the United States but when they landed — presumably in New York — the father suddenly decided to go to Canada. Without knowing anyone there they landed in Oshawa; through the Salvation Army they found a place to stay; after that they were on their own and somehow made their way.

There must have been many others who in some way came into the Dominion of Canada. Evidences are all around. In London, Hamilton, Toronto, and other places in Ontario one can see on buildings, in telephone registers, in directories of churches, on vehecles, on street signs, and what not, names of Hollanders who somehow came here to make a career. Some of those names still have their original spelling; others have been anglicized, the pronounciation has been adapted to local usage, but they can still be recognized.

No doubt there are many who have simply changed their names, from Vanderwal to Wallace, and such as that. They reasoned: we are in Canada now and we are going to stay and Canada is English, so we make our names English. So many have been swallowed up. Some have attained to positions of prominence, wealth and honor. Many have forsaken their religion, if they had any, or have joined all kinds of churches. Occasionally we have met some who had not forgotten their original training, who still liked to hear an occasional Dutch sermon and sing Dutch psalms. Most of them apparently have left such things far behind.

The Christian Reformed Church of former years knew that there were such earlier Dutch immigrants. Sporadic efforts were made to reach them with the Gospel. Not much came of that, in Ontario not until more recent years.

In the West the first Christian Reformed Church was established in 1905, in southern Alberta, and was named Nijverdal, after a well-known town in the province of Overijsel, Netherlands, whence most of the settlers in that place came. In De Wachter of March 18, 1931 I found some particulars, which I insert here.

Those were pioneer days. Distances were long; roads were poor; often they led not over but through rivers; horse and wagon were the only transportation. Traveling was difficult and dangerous. Homes often were no more than huts; many were the privations gone through and the sacrifices made to get started. In 1903 two families arrived. The next year two more came from Manhattan, Montana, and seven from the Netherlands. The group felt the need of meeting for worship. Under the leadership of Mr. G. J. Withage they met on the Lord's Day to read a sermon. A Sunday School was started. The membership of these folk was with the church of Manhattan, Montana. The consistory tried to keep in touch with them by letter. When there were children to be baptized the classis sent the Reverend James Holwerda, of Manhattan, to spend a couple of weeks preaching, baptizing children, visiting in their homes. This was the beginning of Home Missions in these parts. Later came the Rev. Fred Stuart to visit them. A decision was made to ask the classis for organization. The classis gave its approval and in November, 1905, the church was formally instituted.

It started with seventeen families and a few single people. Some did not at once join; others had failed to take their membership papers with them from the Netherlands. Still the number of families soon doubled. They lived over an immense territory. It was decided to meet in three places over 110 miles around. In 1911 the name Nijverdal was dropped and the three groups were named Monarch, Granum and Burdett. The Reverend N. Gelderloos served these three from 1916 to 1921. Such was the beginning in Alberta South.

In Alberta North a Christian Reformed Church was born in Edmonton in 1910, in Neerlandia in 1915, in Lacombe in 1935. In Winnipeg, Manitoba, "the gateway to the west" ,a Christian Reformed congregation was established in 1908. In British Columbia a congregation saw the light of day in Vancouver in 1926, in Houston in 1939.

Things moved slowly: there was a lack of people, of leadership, of money. The three churches, served by the Reverend N. Gelderloos, as mentioned before, after his departure had to wait seven years for the next pastor. Monarch and Granum then received the Reverend J. Mulder. Burdett had to wait for a pastor of its own till 1955! Winnipeg the first three years of its existence had to do without a pastor, and when its first pastor left had to wait another four years for his successor. Vancouver in the year after its organization received as its first pastor the Reverend Peter Hoekstra who was to become prominent in western Canada. Houston did not have a regular pastor till 1949! Home missionaries did much to help supply the need. Names of such ministers as M. Borduin and N. Gelderloos are kept in grateful remembrance. Generally speaking growth was slow, slow.

From Michigan our home missionaries reached out in Ontario. In Chatham a church was established in 1926. For years it was a small group. When I visited there in 1948 it was still meeting in "the little white church" and carried a radio program which was a blessing in the community.

In Hamilton, a strategic location, as subsequent developments have shown, a congregation was formed in 1929. In 1948 it still met in a little building which was soon after traded for a larger house of worship.

The First Christian Reformed Church of Sarnia begun as Blackwell, northeast of the city, later moved into it and was organized in 1934. It met in a basement church when the new wave of immigration set in.

Especially interesting is the story of Holland Marsh, north of Toronto. This low piece of land, whose name we are told has nothing to do with Hollanders, for many years lay undeveloped waiting for the right people to put it to use. These people proved to be a number of our folk in Hamilton, who could not find work, who saw possibilities in what looked like a Dutch polder and with a little help from the government set to work. A drain to take off the surplus of water was soon made. Now to develop the land! It was hard work. It took time to get started. Small, light homes were built on top of the muck. In one home one time there was a considerable number of visitors and the house settled on one side. The next morning the owner took the jack of his car and straightened it out again. Food was a bit monotonous at times: one day potatoes with carrots and the next carrots with potatoes. But they struggled on and the settlement grew. They built a lovely little church; in 1938 a congregation was organized. Some years after I had the opportunity to spend a Sunday there and to administer the Lord's Supper, to me the finest such occasion I can recall. A long table stretched almost from wall to wall, the participants all sat in one or two rows, the visiting pastor sat in the midst like a father among a large family, the presence of our Lord and the unity in Him seemed to me very real.

As happens often in such movements, other groups were established where there seemed to be some hope of growth, lasted for a while but were disbanded because they did not flourish.

Thus when the new wave of immigration came, in 1946, there were all over this wide country thirteen Christian Reformed Churches, namely Nobleford (formerly Monarch), Granum, Burdett, Edmonton, Neerlandia, Lacombe, all in Alberta; Winnipeg in Manitoba; Vancouver and Houston in British Columbia; Chatham, Hamilton, Sarnia and Holland Marsh in Ontario.

All were small groups.

More people were greatly needed.

And they came.

Let's Play Chess

Editor: Mr. C. HESS

SOLUTIONS SEPTEMBER PROBLEMS

No. 220 (Berkenbusch)

If in the diagram position it would be Black's turn to play, White would mate the black King after any move of the Bishop. Therefore White tries to make that original position to return. After 1. R-KR1 White threatens mate by 2. R-R6. Black is forced to answer 1. —, B-R4. However, White threatens again mate by 2. R-QK1. Moving the Bishop to K1 does not help Black very much (2. —, B-K1; 3. R-R6 ch, B-B3; 4. RxB mate), that's why the B returns to K7. But now also the white Rook goes back to K1 and the original position is there again, but now with Black to move. Did you enjoy this good problem?

No. 221 (Franken)

This problem shows mutual obstruction by the black Rook and Bishop. 1. R-Q6, thr. 2. B-Q7 mate. If the black Rook tries to prevent this plan by 1. —, R-K3, he obstructs his Bishop, and 2. RxP mate follows; if the Bishop does it by 1. —, B-K3, he obstructs the Rook, and 2. R-N6 mate follows; if the Knight does it by 1. —, N-B4, the double covered square B1 has lost all coverage at once, and White plays 2. B-B1 mate. Another variation is: 1. —, RxR; 2. NxR mate. Interesting is that 1. B-K6? gives almost an alternate solution . . . Only 1. —, N-K5 frustrates it.

No. 222 (Shinkman)

This is a real Shinkman: difficult and tricky. People who found the solution must have spent much time on it. The white King has to make place for the B-Knight which will mate at B3. The black moves cause an elegant solution with 6 variations.

1. N-R2, a. B-N2 or B1; 2. K-B2 and 3. N-B3 mate.

b. B-N4 or P-B3; 2. K-N4 etc.

c. B-B5; 2. K-N2 etc.

d. B-Q6; 2. KxN etc.

e. N-N8 ch; 2. K-N2, other than N-Q7; 3. BxP mate.

f. P-K3; 2. B-N6 ch, RxB; 3. R-K5 mate.

No. 223 (Segers)

This is a quite regular two-mover. The solution is rather obvious: 1. Q-K1, thr. 2. Q-B1. This is the only solution, for 1. Q-K4?, sent in by a few as an alternate solution, fails after 1. —, NxP and the King may escape to N5.

DUTCH

220. 1. Th1, Lh5; 2.Ta1, Le2; 3. Te1, L onv.; 4. Te6 mat.

221. 1. Td6, dreigt 2. Ld7 mat.

222. 1. Pa2, 1. Lb7 of Lc8; 2. Kc2 en 3. Pc3 mat.

2. Lb7 of c6; 2. Kb4 etc.

3. Lc4; 2. Kb2 etc.

4. Ld3; 2. Kd2:; etc.

5. Pb1 ch; 2. Kb2 en 3. Lf3: mat.

6. h6; 2. Lg6 ch, Tg6:; 3. Te5 mat.

223. 1. De1, dr. 2. Df1 mat. 1. De4? kan niet om 1. —, Pc3:.

PENICILLIN

by Dr. J. Van Belle

Time and again it happens that someone walks into a doctor's office and says: 'Oh doc, I am getting a cold, I feel it coming on. Could you give me a shot of penicillin?' How foolish is the doctor who agrees with his patient and *does* give him a shot of penicillin.

Penicillin was discovered in 1928. Alexander Fleming, a bacteriologist in London, was growing a bacterial colony of Staphylococci and his culture plate became contaminated with a mold. He found that this mold (Penicillium by name) produced a substance which caused the Staphylococci colonies to disappear. The substance was called after its mold: penicillin. The discovery was not exploited however until the second World War, when extensive research was done in the United States on the problem of its manufacture. At present mass production of penicillin is possible. The mold is grown in Corn-steep liquor — a waste product of corn starch. The harvest is made in four days and the yields are excellent, so that by now penicillin is a relatively inexpensive drug.

Penicillin was hailed as the wonder drug, the drug that cured anything and everything. A cold?— well, a shot of penicillin will cure you! Pneumonia, formerly a much dreaded disease, was no longer feared. This wild enthusiasm could not last for ever. It was soon found, that some previous susceptible bacteria became resistant to penicillin. These organisms would produce an enzyme which would inactivate penicillin. (An enzyme is a substance produced by a living cell — in this case a bacteria — which can speed up or slow down a certain specific reaction — in this case the breaking down of penicillin.) The enzyme was called: penicillinase. Certain bacteria have always produced penicillinase and were always resistant to penicillin. However, there is one group of bacilli, the Staphylococci, which clearly have changed their sensitivity to penicillin. Formerly 90% of organism of the Staphylococci would be killed by a small amount of penicillin. Now this is considerably lower. A study done in 1964 in the St. Michael's Hospital of Toronto showed that 54% of Staphylococci isolated from patients were resistant to penicillin. These micrococci can cause notorious hospital infections; infections which are resistant to many antibiotics as well as penicillin. The mere appearance of these resistant strains is due to the widespread and often indiscriminate use of penicillin — in this way the sensitive bacilli were killed off and the small number of resistant strains could emerge plus the fact that while penicillin was used mutations took place and the previously sensitive strains started to produce penicillinase. I have to add that probably other factors are involved as well in the production of penicillinase.

The fact that resistant strains could appear and have appeared, has led to extensive research. The aim is to find new semisynthetic penicillins which are effective when the ordinary penicillin (when given alone) would fail.

After you have read the above you will understand that it may be a very dangerous affair for you to demand a shot of penicillin every time that you have a simple cold. The penicillin may kill all the sensitive organisms and leave you with the resistant bacteria. The next time you get a cold it may not be so easy to get rid of it or it may even become very dangerous when you develop pneumonia or another more serious infection.

This is not the only danger involved when you like penicillin too much. Allergic reactions to penicillin are quite common. This may simply mean that you develop a rash or that you become very itchy. However, it can be far more serious than that. One can go into what is called an anaphylactic shock — severe spasm of the air tubes accompanied by a sharp drop in blood pressure. When this happens fast action is required on the part of the physician — in 50% of the cases it is impossible for him to act fast enough — death comes very, very quickly.

Penicillin; a wonder drug?

Yes, but it has to be used with discretion. Never demand it from your doctor. When it has to be given he will decide that in good time. It is better to have a cold for a few days than to die prematurely in a doctor's office, or to catch later on a pneumonia which is resistant to all kinds of medication.

When you do find that you are allergic to penicillin never have it again. A single prick in your arm may cause death in a matter of minutes (anaphylactic shock). Carry a card in your wallet stating that you are allergic to penicillin, so that whatever happens to you the attending doctor may know it.

Remember penicillin is a blessing that very easily can be turned into a curse.

SALEM CHRISTIAN SANITARIUM ASS.

It is the intention of the Board of Trustees of the Salem Christian Sanitarium Association to write regularly in this paper. With regularly I mean every four to six weeks, or more often if there is something to publish.

This is being started in the faith that the uncertain position of our Association will soon be changed and permission to build a mental hospital will be granted.

Several weeks ago a Newsletter was sent to all members of Salem to inform them of some of the latest developments in their Association. Since their may be more future members or other interested persons among the readers of Calvinist-Contact and since this letter contains most of the latest news, it follows in its entirety.

Dear Member:

Here is SALEM's first "Newsletter", which I am writing to all members and to the secretaries of the diaconates of our supporting churches.

First of all I want to remind you that we are now a large organization. At the latest unofficial count there are some 3100 members. These members generally come from our four reformed denominations, which are now all represented in the Board of Trustees. They are the Reformed Church of America, the Free Christian Reformed Church, the Canadian Reformed Churches and the Christian Reformed Church.

The thing that occupies my thoughts more, however, is the legal situation of our Association and I would like you to know all about this. You may remember from the last annual meeting that the Director of the Mental Health Branch of the Department of Health was not very much in favour of approving a new private mental hospital. However, when we reminded him of the promise of the minister that a charter would only be granted if we would be allowed to go ahead with our plans (and a charter was granted in 1963) he promised to discuss the matter with the minister. This was in March 1965. After more correspondence and telephone calls, Rev. Van Harmelen and I finally saw several government officials on June 1st, 1966. Reorganization appeared to be one reason for the delay. The Private Sanitaria Act will not be applied any longer and we now have to organize under the Private Hospitals Act. This act is administered by the Ontario Hospital Services Commission (O.H.S.C.) and is a better act to be regulated by. Also, if approval is granted, the cost of hospitalization will probably be covered by the patient's hospital insurance.

The official request for "approval in principle" was submitted on June 13th, 1966. An answer was expected about one month later, but is delayed. The last contact with the Commission was earlier in September. You will realize that the Board of Trustees is very anxiously waiting to get word from the Government. As soon as approval in principle is granted, we can hire an architect and go ahead with further planning. Will you join us in our fervent prayer that our God will open the way for us to help our mentally ill brothers and sisters? You could also draw the need for prayer to the attention of your minister or church council.

I am sure you would like to have some first-hand information about the last meeting of the Board of Trustees, held September 9th. Several of our decisions had to be taken "pending receipt of approval in principle". Advertisements will be placed for the positions of one full-time Superintendent-Psychiatrist, one part-time Psychiatrist and a Director of Nursing. The Superintendent and the Director of Nursing will have to be appointed soon, perhaps this year yet. This is necessary because they will have to become involved in all the preparatory work, not in the least the building plans. It stands to reason that the employment before July 1968, the planned date of opening, will be on a part-time basis.

The treasurer's report was encouraging. The farm in Brampton is now entirely paid for. Apart from this asset of $100,000.00 there is about $10,000.00 in cash.

You would probably like to know what the "Action Salem 1966" has brought in? Unfortunately it is impossible to tell you this. Apart from the fact that money is still coming in, most checks from diaconates or classical treasurers do not specify the source. This way we do not know whether the money received comes from regular offerings ($2.00 per family per year) or from "Action Salem" or from any other source. Do you know that many checks are just made out to: Rev. J. VanHarmelen? You will understand that this is a source of irritation especialy to our accountants. The same applies to cash sent by mail. And then there are those cheques with an illegible signature and without any sender's address on the envelope. Some of those can not be identified till the sender writes a letter, asking why a receipt has not been sent to him yet.

In case you know of some of these oversights among your friends, I wonder if you would help to correct them? Just to give you an idea of the different problems, here follow a few general guides:

- —Membership applications should not only list the postal address, but also the church affiliation (so we may know that Jonestown falls under the church of Williams City).
- —No cash to be sent by mail.
- —Please print name under signature of cheque.
- —Payments to be made out to "Salem Christian Sanitarium Association" only.
- —Every payment to be accompanied by a note mentioning the nature of the payment and the adress of the sender.
- —All correspondence on membership and finances to be addressed to: Rev. J. VanHarmelen, Box 33, R.R. 2, Whitby, Ontario.

Now I am writing about these business-like things, may I also remind you that it is time to renew your membership? If you send your fee for 1967 shortly, we will not have to bill you, which will save us much cost and work.

By the way, do you know that we have bulletin covers and folders? If your church wants to make use of them, just send a request to our secretary-treasurer, Rev. J. VanHarmelen.

This has become a long letter. But there was quite a bit to tell you the first time. We plan to send you another "Newsletter" early in 1967, but I do not know whether I will be the writer again.

I hope that you will in the meantime remember Salem in your prayers. We need this very much.

With my best wishes, also for your personal life,

Sincerely yours,
A. Vandermaas, M.D.

*

In the meantime little has changed. The Executive of the Board of Trustees will have a discussion with the Deputy Minister of Health and several other Government officials early in November. The outcome of this meeting wil probably be decisive as to the approval to operate a mental hospital.

The advertisements for Superintendent Psychiatrist and Director of Nursing has not elicited any response at the time of this writing. It seems that the right persons do not read the right advertisements.

The Board naturally will do all it can to reach a solution to these problems. It counts on *that* support which the membership can give daily and which is the strongest support possible.

De Achterbuurten ❶

In 1948 sprak Rev. Theodore Gibson, predikant van een Episcopaalse negerkerk, die werkzaam was in een van de verwaarloosde negerwijken in Miami, Coconot Grove Color Town genaamd, voor een groep dames van een der kerken in de 'nette' naburige buurt. Met aandacht luisterden de dames naar de beschrijvingen die de negerdominee gaf van de buurt, slechts enkele straten van hen verwijderd.

Bij het verlaten van het kerkgebouw merkten sommige dames op: "Ze moeten die mensen betere woningen geven, dan komt er vanzelf een einde aan de misdaad en het vandalisme". "Och," zei een andere vrouw, "er bestaan al zoveel jaren allerlei wasmiddelen. Toch zijn er nog steeds vuile mensen." Daarna groetten zij elkaar en begaven zich huiswaarts.

Mrs. Elizabeth Virrick zei hierop niet veel, maar die avond kon zij moeilijk de slaap vatten. Ze viel pas in slaap nadat zij zich stellig had voorgenomen om de volgende dag Rev. Gibson te bezoeken om hem te vragen of zij niet iets zou kunnen doen om deze ellendige toestanden te verhelpen.

EEN SLUM CLEARANCE COMMITTEE OPGERICHT

Mrs. Virrick was er niet de persoon voor om het bij woorden te laten. De volgende dag stapte ze naar Rev. Gibson. Na zijn toestemming trok ze er op uit. Een vergadering werd in haar huis belegd waar werd besloten een bijeenkomst te organiseren van blanken en negers in de American Legion Hall, een van de weinige plaatsen waar het in 1948 aan negers was toegestaan gezamenlijk te vergaderen. Een aankondiging werd huis aan huis bezorgd, waarop stond te lezen:

A penny for your thoughts.

Inwoners van Coconut Grove en omgeving — hier is uw kans — om te zeggen wat u ervan denkt, te horen wat anderen ervan denken en om gezamenlijk iets te doen om de *Crowded Sub-Standard Unsanitary Conditions* in de Coconut Grove negerbuurt te verhelpen.

Hoe lang zullen we onze ogen nog sluiten voor deze bron van epidemie en bedreiging van de gezondheid van elke inwoner van deze buurt? Laat ons niet langer wachten op anderen, maar zelf iets organiseren.

Wij nodigen u uit voor een vergadering op 30 augustus in de Old Fashioned Town Meeting om het Coconut Grove Citizens Committee For Slum Clearance op te richten.

Meer dan 200 negers en blanken waren op de eerste vergadering aanwezig. Het Slum Clearance Committee werd een feit. Mrs. Virrick werd tot presidente gekozen, een taak die haar zeker wel toevertrouwd was, en 13 bestuursleden, negers en blanken, onder wie een dokter, een onderwijzer, een zakenman, een politieagent, een tandarts, en schrijver, een advocaat, een sociaal werkster en een huisvrouw. Het werk dat gedaan zou moeten worden werd onder vier commissies verdeeld met de volgende taken: het instellen van een onderzek naar de toestanden; een nieuwe verdeling van de zones; verbeteringen op hygiënisch gebied en een onderzoek naar de huren.

Alle aanwezigen werd op het hart gebonden om de vijf hoofdcommissarissen van Miami en de 'baas' van de gezondheidsdienst, Mr. Cato, te schrijven en er bij hem op aan te dringen om drastische maatregelen te nemen tegen de wantoestanden die er in Coconut Grove Color Town heersten.

Het resultaat bleef niet uit. Een negerpolitie werd door de hoofdcommissaris aangesteld en aan Russell Broughtman werd opdracht gegeven om een onderzoek in te stellen naar de situatie. Hij deed een uitstekend werk, dat de commissie $5.000 kostte. Dat was het echter meer dan tienmaal waard.

WAT HET ONDEZROEK UITWEES

Meer dan 50% van de 746 gebouwen van de 37 'blokken' die Coconut Grove Color Town uitmaakten behoorde tot de 'slums'. Het onderzoek wees uit, dat een van de voornaamste oorzaken van de misère moest worden gezocht in de overbevolking. Ongeveer 3.600 personen die de 929 woongelegenheden bevolkten waren samengeperst op 85½ acres, hetggen neerkomt op een gemiddelde van 42,2 persoon per acre.

Meer dan 30% had geen electriciteit, 66% moest het zonder bad- en wasgelegenheden doen. Riolering was er in het geheel niet. Het water dat werd gebruikt was in vele gevallen verontreinigd, omdat men niet over het geld beschikte om de waterleiding te betalen. Vele huizen zouden onbewoonbaar moeten worden verklaard, maar aangezien er geen andere goedkope plaatsen waren, werd men gedwongen met de geboden ruimte genoegen te nemen.

Begrijpelijk lieten de inkomsten van de bewoners ook nog al wat te wensen over. Meer dan 11% had een inkomen beneden de $100 per maand; 16,2% $100-$150 per maand; 25,6% $150-$200 p. maand en 16,6% $200-$250 per maand. 37% Van deze gezinnen bestond uit vier tot zes personen, terwijl 51% bestond uit drie of minder personen.

Onverschillig welk bedrag men als huur betaalde, alle 'woningen' zagen er treurig uit. Ongeveer 18% van de huurders betaalde niet meer dan $15 per maand; 45% betaalde $15-25 per maand; 26% betaalde $25-$40 per maand en 11% betaalde meer dan $40 per maand voor hun 'thuis'.

Vuilnisemmers werden alleen opgehaald wanneer de reinigingsdienst er tijd voor had. Men kon moeilijk de vuilnisemmers zo lang op het trottoir zetten, want die kende men in Coconut Grove niet. Het doorgaande verkeer in de smalle straten zorgde er dus voor dat de vuilnisemmers werden weggemaaid. Er is niet veel verbeeldingskracht nodig om ons de ongezonde toestanden in Coconut Grove voor te stellen.

In de 'backyards' bevonden zich de 'toiletten' (tonnen), die één keer per week 's nachts(!) werden opgehaald om geen ergernis te verwekken!

Ziekte en misdaad tierden welig. Huizen van ontucht deden goede zaken. De politie zag men evenwel bijna nooit. Ratten en muskieten hadden vrij spel, die gemakkelijk door de 'screens', waarvan 70% kapot waren, naar binnen kwamen.

Zou er ooit hulp komen opdagen? "De meesten van ons," zei een 38-jarige politieman, die reeds 30 jaar in Coconut Grove had gewoond, "woonden reeds zo lang in de rommel dat alle hoop op hulp was vervlogen."

EENS EEN NETTE BUURT

Coconut Grove Color Town is slechts een van de vele achterbuurten. Zodra de steden in grootte toenamen, er zich industrie vestigde, de negers vanuit het zuiden gestadig de steden kwamen bevolken of, zoals b.v. in Canada, een toevloed van immigranten uit Italië, de Oost-Europese en Aziatische landen werk trachten te vinden, rezen de achterbuurten als paddestoelen uit de grond. Ze hokten bij elkaar in de grote herenhuizen, die eens de trots waren van de stad.

Aangezien er geen hulp meer te verkrijgen was om de grote herenhuizen schoon te houden vertrokken de bewoners naar de 'suburbs' om intrek te nemen in een geriefelijke bungalow.

Velen van de rijke bewoners verlieten hun 'castle' omdat zij niet langer in de binnenstad wilden wonen om plaats te maken voor de enorme toevloed van plattelanders, die, vooral gedurende de oorlog, werk zochten in de fabrieken die het oorlogsmateriaal op peil moesten houden. De herenhuizen werden in 'apartments' omgezet en menig eigenaar wist er een goed slaatje uit te slaan. Eerst ging het best. Het waren over het algemeen nette bewoners, maar toen de toevloed aanhield werden steeds meer kamertjes afgetimmerd tot 'apartments'. Zo langzamerhand werd het overvol en moesten verschillende gezinnen zich tevreden stellen met één badkamer of keuken. De meeste bewoners namen hiermee geen genoegen en zochten een ander plaats op. Dat was de huisbaas niet naar de zin. Zo kwam er immers geen geld in het laatje. Daarom verhuurde men de 'apartments', nadat ze nog eens weer waren besnoeid, aan hen die er slechts $15-$20 per maand voor konden betalen. Ze moesten natuurlijk voor zo'n prijs genoegen nemen met wat ze aangeboden kregen.

Het gevolg was, dat vele gegoede burgers, die tot dusver nog op hun oude plekje waren blijven zitten omdat zij het liefst dicht bij de binnenstad wilden wonen, zodat ze, vooral wanneer ze reeds op leeftijd waren, gemakkelijk konden gaan winkelen of naar het werk gaan, eveneens hun woningen verlieten. Er waren altijd wel liefhebbers die het huis wilden kopen, voor zakelijke doeleinden!

Voor sommige huiseigenaren, die er niet te warm bijzaten leverde dit vele moeilijkheden op, want meermalen konden de huurders de huur niet betalen en werden ze er uitgezet, en stond het apartment voor maanden leeg. Geld om de boel weer wat in orde te maken was er niet. Trouwens, de buurt was zo slecht, dat niemand met een behoorlijk inkomen er wilde wonen. Vele huurbazen bekommerden zich weinig om het lot van hun klanten. Zolang zij het geld maar kregen. Het pand was toch waardeloos. Niemand wilde er geld in steken. Er zijn nu eenmaal altijd vuile mensen geweest. Ze weten niet beter en ze willen ook niet anders, zo redeneerde men. Het gepraat van die sociologen, dat deze mensen, zodra ze in een keurig huis en in een nette buurt zouden wonen, vanzelf zouden veranderen, was volgens hen onzinnig.

Bent u het met de redenering van de huiseigenaren of van die sociologen eens?

CALVINIST-CONTACT
DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY
P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.
Phone 547-1488 and 547-1489

Editor: D. Farenhorst.

Editorial Committee: Revs. J. Geuzebroek (president), J. Van Harmelen (secretary), Dr. R. Kooistra.

Publisher: Guardian Publishing Company Ltd., Hamilton, Ontario

Calvinist-Contact is published Friday every week.
Closing date: Saturday before date of issue.
Subscription price: $5.00 per year.

All communications should be addressed to the office of Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Articles in this paper express the viewpoints of the authors and do not necessarily express the opinion of the editors.

The publisher will not be responsible for the loss of any manuscript, drawing or photograph. The publisher accepts no responsibility for opinions of its authors.

WAT DENKT U ERVAN?

Onderwerp: GEZELLIGHEID

Ongetwijfeld zullen vele lezers, toen ze het onderwerp zagen, hebben gezegd: "Gezelligheid, we weten wat het is, maar omschrijf het nu maar eens". Dat is nu eenmaal niet zo gemakkelijk, want gezelligheid is een *begrip*, iets abstracts. Het is moeilijker om hiervan een beschrijving te geven dan van een concreet ding, zoals een stoel of een huis.

De brieven die we ontvingen waren echte gezellige brieven. Je kon echt merken dat de mensen er 'in' waren en zelf veel van gezelligheid houden. Een vrouw schreef: "Gezelligheid, my favorite word". Hiermee vertolkte ze ongetwijfeld de opinie van velen. Een van de dames stuurde zelfs een gedicht, dat wij hierbij afdrukken. We zullen eerst de vragen nog even weergeven.

VRAGEN

1. Kunt u het begrip gezelligheid in enkele woorden omschrijven? Of anders gezegd: Wat houdt volgens uw idee gezelligheid in?
2. a. Vindt u dat het in Nederland gezelliger is dan in Canada of Amerika of gelooft u dat deze veelgehoorde bewering onjuist is?
   b. Onverschillig hoe u de vorige vraag (2a) beantwoordt, waarop baseert u uw mening?
3. a. Vindt u dat uw kinderen het erg gezellig (met elkaar) hebben?
   b. Stellen ze prijs op gezelligheid thuis of zoeken ze liever vertier buitenshuis?
4. Wat kan volgens u gedaan worden om de gezelligheid of een prettige sfeer thuis te bevorderen? (Wees concreet.)
5. Wat kan volgens u afbreuk doen aan een prettige sfeer thuis? (Wees concreet.)

Over het algemeen was er veel overeenkomst in de antwoorden. In het vervolg is het daarom misschien toch beter niet te algemene vragen te stellen, aangezien dit meer moeilijkheden schijnt op te leveren bij de beantwoording.

Terecht werd er in de antwoorden op gewezen dat de *kern* van de gezelligheid ligt in de *mensen*, hoe ze met elkaar omgaan, of ze elkaar verdragen, wat ze met elkaar doen of waarover ze met elkaar praten. "Prettige, vriendelijke mensen *scheppen* gezelligheid." Het komt aan op de *innerlijke gesteldheid* van de personen die het gezin vormen. Het hangt af van "*liefde* tot God; liefde en toewijding van vader en moeder." Gezelligheid hangt dus niet af van louter plezier maken. Het omvat eveneens een "ernstig gesprek" of "een discussie over belangrijke onderwerpen". Gezelligheid heeft dus niets met oppervlakkigheid te maken. Men vraagt zich soms af of ongezelligheid niet het gevolg is van een gebrek aan interesse en kennis. Men voelt nergens voor en men weet nergens **van, dus is men gauw uitgepraat.** Dit gaat veelal gepaard met een gebrek aan vindingrijkheid om gezelligheid te scheppen. Want dit blijkt duidelijk uit de antwoorden, men moet het ook gezellig *maken*.

Een van de eerste vereisten, volgens onze briefschrijvers, is dat moeder thuis moet zijn. Bijna allen noemen dit het eerst, wanneer ze de gezelligheid omschrijven.

"Een moeder die thuis is om de jeugd op te vangen als ze met hun vragen thuis komen. Maar geen moeder die wel thuis is, maar nooit met haar werk klaar kan komen en zo de kinderen de deur uit stuurt. Een ander schrijft: "Wanneer mijn moeder thuis is mag ik er graag zijn." Wat een belangrijke taak heeft de moeder!

Bovendien wordt in allerlei toonaarden gezegd: "Het huis moet wel schoon zijn, maar geen pronkstuk voor anderen". Het behoeft niet altijd "spick and span and perfectly tidy" te zijn. "Toen we pas getrouwd waren hadden we niet zoveel meubelen, maar toch, wat was het er gezellig!" Bloemen dragen eveneens een steentje bij tot de gezelligheid. "Geen kunstbloemen," schrijft een van de lezers.

Kortom, aan de gezelligheid kunnen de mensen veel af- of toedoen. Zij moeten een "atmosfeer scheppen".

De meesten vinden dat je het zowel in Canada als in Nederland gezellig kunt maken. "Hier in Canada kan het zeker gezellig zijn. Een bloemetje op de tafel verhoogt de gezelligheid en iets bij de thee of de koffie, dat moeder *zelf* gebakken heeft."

"Buitenshuis vind ik het in Holland gezelliger, maar in huis ligt het aan de familie zelf. Men kan het overal gezellig maken."

Het weer heeft volgens sommigen iets met de gezelligheid uit te staan. "In Canada wonen we gedurende de zomermaanden veel buiten. De kinderen spelen buiten en zelf ben ik druk bezig in de tuin. Door het regenachtige weer in Holland zoek je je vertier in huis."

"Door het bezit van een car verplaats je je gemakkelijk en daardoor trek je er eerder op uit dan je in Nederland gewoon was."

Anderen vinden het in Canada, vooral bij de Canadezen, niet zo gezellig. Sommigen wijten dit aan het plaatsen van de meubelen. "Het is er zo kaal en koud." Men vindt er "weinig boeken" en ze missen iets van "de Hollandse humor". Ze zijn wel "vriendelijk en hulpvaardig. We hebben beste buren aan ze, maar die gezelligheid zoals wij die kennen vind je er niet".

Een lezer uit Amerika schrijft: "Ik vind het in Nederland veel gezelliger. Neem alleen de zondagen maar. Vlug eten, naar de kerk, daarna 'young people' of zondagschool, rij naar de kerk om ze op te halen, dan hangen ze de hele middag wat rond, zitten op hun slaapkamer."

Hier wordt m.i. een belangrijk punt aangesneden, waarvoor de kerken zich in Canada moeten hoeden.

Mijn ervaring is eveneens dat nadat men in Amerika 's morgens in de kerk heeft gezongen 'day of rest and gladness' het verdere van de dag te veel in beslag wordt genomen door allerlei activiteiten, vooral na de morgendienst. Laten de kinderen na kerktijd toch thuis zijn om gezamenlijk met hun ouders koffie te drinken. Er is gedurende de week toch al zo weinig gelegenheid om samen thuis te zijn. Laat de kerk de gezelligheid niet in de war sturen door teveel activiteiten, die op zichzelf genomen goed zijn, op zondag te doen plaats vinden.

De derde vraag wordt door de meesten bevestigend beantwoord. De kinderen van de schrijvers vinden het gezellig thuis en maken veel plezier met elkaar.

Wanneer men komt tot de beantwoording van de vierde en vijfde vraag, dan kan men ongetwijfeld een hele lijst van adviezen geven om de gezelligheid te bevorderen of wijzen op oorzaken die afbreuk aan de gezelligheid kunnen doen.

Nogmaals wijst een briefschrijver er met nadruk op dat de liefde thuis de gezelligheid mogelijk maakt. "Waar de liefde ontbreekt is de gezelligheid weg, ook al heeft men wel eens een lollige avond." Vooral op de samenwerking van de ouders komt het aan. "Iedereen heeft natuurlijk wel eens wat in zijn of haar huwelijk, maar laten de ouders hun verschillen nooit bespreken in het bijzijn van hun kinderen."

Er wordt eveneens meerdere malen op gewezen dat de ouders niet altijd weg moeten zijn. "Als de ouders zelf veel weg zijn en het te druk hebben met eigen belangen en zodoende geen tijd hebben voor hun kinderen, dan gaat de gezelligheid de deur uit. De ouders moeten zichzelf wegcijferen zolang de kinderen thuis zijn."

"Spel en zang zijn zeer bevorderlijk voor de gezelligheid." "Het beste is een piano of orgel om er bij te zingen. Een hi-fi is ook mooi, maar zelf muziek maken is beter." "De ouders moeten de tijd nemen om eens met de kinderen een spelletje te doen, ook al hebben ze er niet altijd veel zin in." "Nodig ook de vriendjes van uw kinderen eens uit. Anders spelen ze bij hun vriendjes, omdat bij hen thuis nooits iets mag." "Wees niet zo bang voor uw meubelen, zodat de kinderen nooit eens mogen stoeien."

"Zoek gezamenlijk de t.v.-programma's uit. Wat de t.v. betreft zien de meesten in de t.v. een concurrent van de gezelligheid. "Dat stomme ding maakt stomme mensen" "Ik heb geen t.v. in mijn huis en wil er ook nooit een hebben."

Dit is misschien een goed onderwerp voor een volgende vragenreeks!

Er wordt met nadruk op gewezen dat de vaders niet altijd uit huis moeten zijn om vergaderingen te bezoeken. "Sommige mannen zijn altijd druk met allerlei kerkelijk werk. Voor God's koninkrijk heet het dan. Vergeten deze mannen dat hun gezin ook tot God's koninkrijk behoort?" Het is er een zeer belangrijk onderdeel van! Het moet onder ons toch niet voorkomen, wat volgens zeggen in dat Drentse gezin voorkwam, waar vader van 's morgens vroeg tot 's avonds laat aan het werk was, zodat de kinderen op zondag aan hun moeder vroegen: "Eet die oom hier ook?" De kerk en de christelike organisaties moeten er op toezien, dat hun leden niet altijd uit huis zijn. Ook moet "vader niet altijd verdiept zijn in zijn lectuur, maar de tijd nemen eens met de kinderen te spelen."

U ziet dat de mensen het over de gezelligheid behoorlijk met elkaar eens zijn. Dat de gezelligheid dan ook nog lang moge leven! Dat kan, wanneer we, evenals een van de schrijvers, zeggen: "I love gezelligheid more than riches".

P.T.

Gezellige Mensen

Gezellige mensen zijn prettige mensen;
Zij maken hier alles zo rustig, zo goed.
Zij raden vanzelf de verborgenste wensen,
Zij geven ons kracht, ze geven ons moed.

Gezellige mensen — bijzondere mensen?
O, neen! ze doen alles heel rustig, gewoon.
Zij hebben voor zich, o zo weinig te wensen,
Zij vragen geen dank, zij vragen geen loon.

Zij geven zichzelf, 't is 't geheim hunner liefde,
Die telkens weer zich zelve vergeet;
En waar men hun pijn deed, hun bitter soms griefde,
Vergeven zij graag, ook al deed het hun leed.

't Is altijd gezellig, als zij komen;
't Wordt altijd weer leeg, als zij weg zijn gegaan.
Toch hadden zij geenszins iets groots ondernomen;
Toch hadden zij niet iets bijzonders gedaan.

Ja, toch iets bijzonders — hun liefde gegeven.
Hun liefde, die immer tot geven hun dringt,
Hun liefde, die steeds hen voor and'ren doet leven,
Hun liefde, die and'ren met goedheid omringt.

Het huizenprobleem groeit uit zijn jasje

Terwijl de mensen krap in het geld zitten en eerst nog eens een dubbeltje omkeren alvorens het uit te geven, vooral wanneer het aankomt op het kopen van een huis, stijgt de vraag naar huizen dagelijks. Aan het einde van dit jaar zullen er in Canada waarschijnlijk slechts 140.000 nieuwe huizen zijn gebouwd, terwijl er nog een tekort van 110.000 huizen bestaat.

De prijzen van de huizen stijgen dan ook gestadig. Het komt zelfs voor dat makelaars oudere mensen, die een groot huis bewonen, opbellen om te vragen of zij hun huis willen verkopen, waarvoor vaak fabelachtige prijzen worden geboden. Vooral in de grote steden heeft men met het huizenprobleem te kampen. In Toronto, een stad, waar elke dag 125 nieuwe inwoners neerstrijken, moeten elk jaar 40.000 nieuwe huizen worden gebouwd, wil men behoorlijk onderdak aan de bewoners verschaffen. De vraag is echter of de nieuwe inwoners in staat zijn $27.622 (de gemiddelde prijs voor een nieuw huis in Toronto) voor een nieuw huis te betalen. Wellicht worden ze nog duurder. In de laatste 18 maanden zijn de prijzen van huizen met 26% gestegen. In april 1964 was 17% van de nieuwe huizen in Toronto te koop voor minder dan $16.000. Slechts 14% kostte meer dan $30.000. Veertien maanden later was slechts 1% van de nieuwe huizen te koop voor minder dan $16.000, terwijl 31,4% niet voor beneden de prijs van $30.000 van de hand ging.

De toevloed naar de grote steden blijft aanhouden. Ongeveer 43% van de nieuwe huizen die er jaarlijks in Canada bij komen wordt in Toronto en Montreal gebouwd.

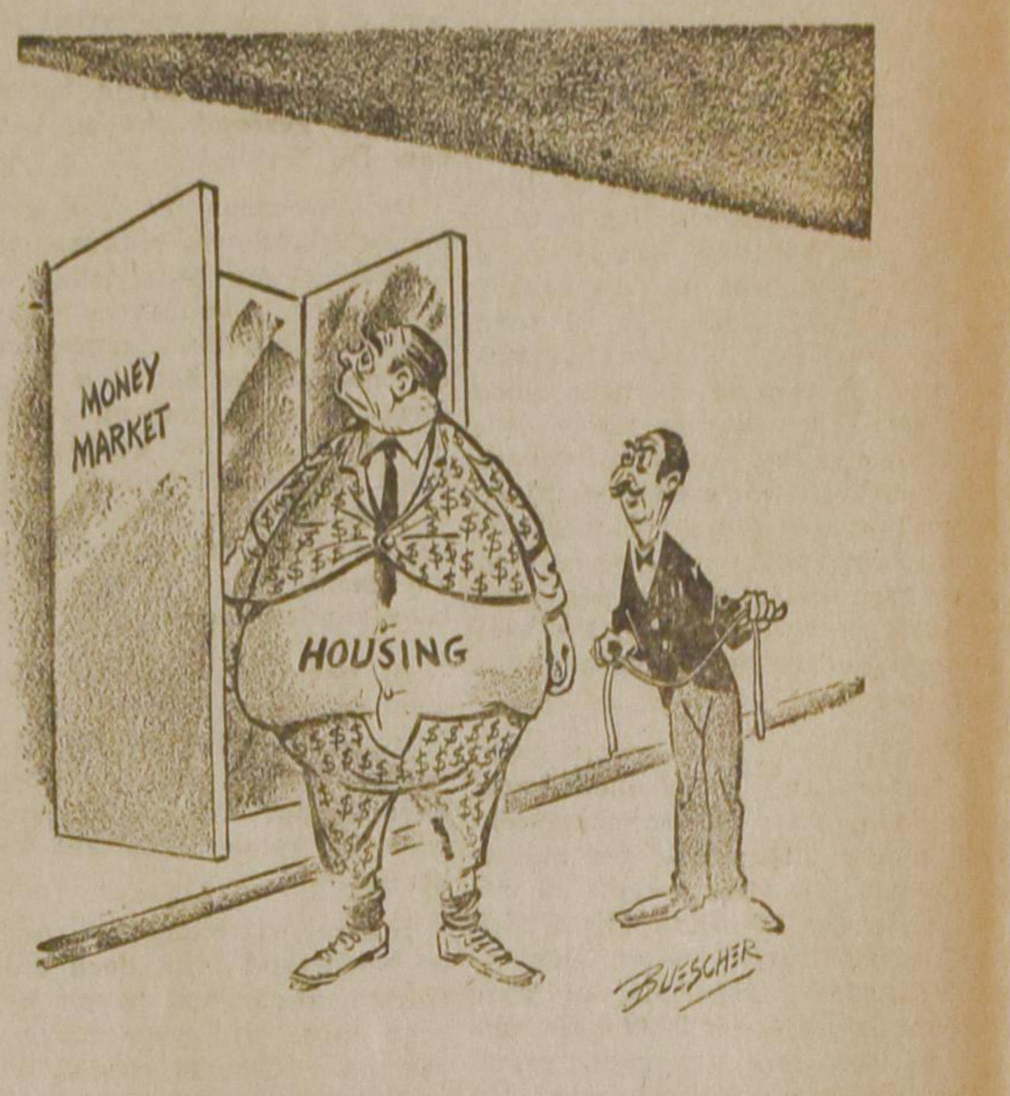
Wanneer men de bevolkingsgroei zou willen bijhouden, dan moet er elk jaar in Canada een stad worden gebouwd ter grootte van Regina, Saskatchewan.

Hierop moet dus iets worden gevonden. Allereerst hoopt men dat de regering maatregelen zal nemen om leningen voor de huizenbouw aantrekkelijker te maken. Bovendien achten sommigen het noodzakelijk dat er een revolutie komt op he gebied van de bouw. Het technische aspect van deze zaak zal aan de eisen van onze tijd moeten worden aangepast, teneinde aan de enorme vraag te voldoen. Tegen 'feather bedding' zullen strengere maatregelen moeten worden genomen.

Er wordt bij de meeste provincies op aangedrongen om de wetten te veranderen, zodat men rijen huizen zal mogen bouwen, zoals wij dat in Nederland kenden, die het eigendom zijn van één persoon. In 40 staten in Amerika en in de provincies Brits Columbia en Alberta heeft men deze wetten reeds ingesteld. De mensen kunnen onmogelijk meer een huis kopen, aangezien ze over een behoorlijk kapitaal moeten beschikken om het 'down-payment' te kunnen voldoen.

De bouw van alleenstaande huizen is dan ook verminderd van 41% tot 22%, terwijl die van rijen huizen gestegen is van 1% in 1959 tot 7% in 1965. Vandaar dat velen hun intrek nemen in een flatgebouw, ook al zijn die prijzen evenmin voor de poes! Waar moet men echter anders heen? Toch is hun aantal toegenomen van 53% tot 65%.

Het spotplaatje geeft de situatie dus wel juist weer: het huizenprobleem groeit uit zijn jasje!

Op Vreemde Bodem

door C. J. Ooms-Vinckers

(2)

Hij keek de schepen kritisch langs. Wat zouden ze doen als er van die razende golven op het strand sloegen en ze niet tegen de stroom opkonden? 't Was hem eens met een plotseling opgekomen bui gebeurd, dat hij de oever niet meer kon bereiken. Zijn hart had gebonsd of het breken zou en hij had gegild van angst. Zijn net was weggeslagen en hij had ook niets meer kunnen zien. Ineens was hij meegesleurd door een sterke hand en een stuk het heuvelland ingebracht. Een grote dikke kerel schudde hem heen en weer en stapte toen druipnat in een auto. Zonder op of om te zien, reed hij verder. Zeker naar die hogen huizen van de Fransen. Wat waren Fransen eigenlijk voor mensen; hij hoorde alleen af en toe de naam...

Die grote boten zouden 'kopje duikelen' in het bulderende water en hij zou helemaal op de bodem van de zee worden gesmeten. Maar toch moest je het durven als je naar Amerika wou. Morgen zou hij terug gaan naar de loods en die man opzoeken. En hij zou al zijn geld meenemen en het geld van grootvader ook natuurlijk...

Toen hij in de schemer de hut naderde, zag hij grootvader gehurkt voor 't vuur zitten. Hij blies de vlam aan en Manuel zag hem puffen en naar adem happen. Zijn rood mutsje hing schuin op zijn achterhoofd; 't grauwe gezicht was doorploegd van rimpels, die als koorden over 't vel lagen gespannen. Bosjes ongelijke stoppels haar hadden zich van zijn neus tot in zijn oren voortgeplant en de tandeloze mond hing open. 't Kostte hem grote moeite overeind te komen. Bij zijn pogingen daartoe zakte hij tweemaal terug. Grootvader zou jammeren als hij zijn geld kwijt was. En..., hij zou ook van honger omkomen als hij niet uit bedelen ging. Hij zou als een ineengeklapte zak in elkaar gedoken zitten op de hoek van een straat en op een dag worden weggeveegd, omdat hij niet meer bewoog...

Manuel slikte enige malen achter elkander. Morgen moest hij weer gaan vissen en de boten vergeten tot grootvader dood was.

Met een diepe zucht stapte hij de hut binnen.

'Salaam, Salaam, je bent later dan gister. De vangst was zeker groter.'

'De vangst was niemendal,' zei Manuel abrupt.

'Allah, sta me bij. Help me deze bandiet van zijn bedriegerijen te verlossen,' stootte de oude man uit en hief zijn handen ten hemel.

Manuel peuterde tersluiks wat kleingeld uit het leren zakje en legde het op 't wrakke stellinkje, waaraan ze gewoonlijk samen aten.

'Toch wat, toch wat,' mompelde de oude. 'Allah heeft je gierige klauwen losgewrikt. Je bent net als je vader, die mijn opgespaard geld voor Mekka heeft gestolen.'

'Dat heeft mijn vader niet gedaan. 't Was oom Feisa, die je geld heeft meegenomen.'

'Goed, goed, je zult gelijk hebben, 't was je vader niet, 't was je oom. Maar toch vlees en bloed van mij en jou. In sommigen van ons kruipen adders rond. Wat je me toeschuift is mnider dan de haan heeft gekost, waarop ik je vanavond tracteer.'

Het water liep Manuel in de mond, bij 't horen van de haan, die de oude had bereid. De geur hing al in de hut en zou nog dagen blijven hangen. Gesmoorde haan was zijn lievelingskostje. Hij werd inwendig boos, dat die boten aan de kade iedere keer hemelhoog voor hem oprezen, En die jongens als hij, die met bloot bovenlijf over de hekken van de boten leunden. Die zouden nu allemaal in korte tijd in Amerika zijn. Hij moest ook gaan, maar het geld van de oude ongemoeid laten. Hiermede tevreden kloof hij, op een klein stukje na, de hele smeuige, gaargestoofde haan op...

Hoe hij ook keerde en wendde, hij kon niet in slaap komen. 'Salaam, Salaam,' hoord hij grootvader zuchten. 'Och Allah, het kleinste plekje in het nauwste steegje van Uw Heiligdom. Salaam, Salaam.'

Hij huiverde inwendig toch ook voor die grote gevaarten aan de kade, die een gebrul uit hun zware pijpen bliezen, dat als de donder door de lucht voer en alles op de wal deed trillen. En hij zou daar helemaal alleen zijn. Tussen vreemden, die hij niet verstond. Hier was grootvader, die op hem wachtte. Daar zou niemand op hem wachten, niemand.

Hoewel hij een gevoel had te zullen stikken, sliep hij tenslotte toch in.

In de eerste morgenschemering schrok hij wakker. Hij ging rechtop zitten en schuurde zijn vuile shirt over zijn huid tegen de jeuk, die in zijn vel kriewelde. In zijn gedachten doken de beelden van de vorige dag op. De man met het plaatjeskastje, de schrijver in de loods, die een streep boven zijn hoofd had gezet. En de boten, de zwaaiende monsterkranen, die de schepen vol en leeg maakten met hun hapkaken...

Grootvader maakte bij iedere ademtocht een piepend geluid. Hij zou niet lang meer leven. Hij zou naar Allah gaan. Ja, natuurlijk! Oude, vrome mensen gingen naar Allah...

Deze gedachte luchtte hem op. Hij schoof onhoorbaar de boom van de rieten deur en sloop door een kier naar buiten. 't Zag er alles vreemd en wazig uit. Na een korte aarzeling zette hij de draf er in. Zonder op of om te zien, holde hij het pad af naar de haven. Amerika, Amerika, suisde het door zijn hoofd. Nu al... vandaag...

Na enige aarzeling nam de man in de loods hem aan als koksmaatje op een vrachtvaarder. De reis zou drie maanden duren. Hij wees Manuel een kraam aan 't einde van de kade, waar de benodigde kleren te koop waren en zei dat de kosten op zijn gage zouden worden ingehouden. Manuel begreep het niet en verdiepte er zich ook niet in. Het schip zou hem wegbrengen.., ver weg.., En in zijn hart zong een vreemde stem: 'Salaam... Salaam...'

De hemel welfde zich staalblauw en onbewogen over de lichte nevels, die boven het water zweefden. De zon zond felle stralen uit en de hitte golfde als hete adem over het dek van de ranke vrachtvaarder, die licht deinend over 't wijde watervlak stoomde.

Manuel moest de slakken uit 't zwarte kolenfornuis naar buiten trekken door 't smalle asgat, dat zich op de bodem van 't ijzeren gevaarte bevond. De gebukte houding en de smoorhete dampen maakten hem misselijk. Hij kon nauwelijks de zware volgeladen schep opheffen om de, soms nog, gloeiende roestkleurige slakken overboord te schuiven. Na een paar dagen zwoegen aan 't ongewone werk was hij zelfs te afgemat om aan 'vroeger' te denken. Zijn 'vroeger' lag in een nevel; grootvader, de hut, het zilte zeewater dat op zijn gezicht spatte en zijn mager lijf omspoelde als hij met behendige grepen het net zó wist te wenden, dat de zilverige, rose- en violet-gekleurde dieren er de weg in verloren. Een enkele maal hoorde hij, als heel uit de verte, de geprevelde woorden van grootvaders avondgebed: 'Allah, Allah, het kleinste plekje in 't nauwste steegje van Uw heiligdom voor mij, oude man. Salaam, salaam...'

De dagen waren zwaar en lang. Er moest de hele dag door gegeten en gedronken worden en in een monotone gang verlieten de spijzen en dranken de nauwe kombuis. Een kleine ontspanning verschaften hem de tochten naar de koelplaats, maar 't afhakken van de botten om de bouten panklaar te maken en 't torsen van de zware vleesbakken, bedierven ook deze kleine opluchting.

In 't nachtverblijf hing een voortdurende dikke damp van de sigarettenrook, vermengd met de zoetige lucht van zwarte kauwtabak, waar bruine spuwplekken van op de grond kleefden. Te afgemat om veel aandacht aan zijn omgeving te schenken, was 't hem zelfs ontgaan, dat hem, als laatstaangekomene de slechtste plaats was toegewezen.

Zijn lotgenoten verstond hij niet en hun telkens oplaaiende schaterlach verschrikte hem. Ze leken hem allemaal groter en ouder dan hij was en hij verkeerde in vrees als ze samenschoolden en fluisterden onder elkander. Toch was hij te doezelig om zich daar lang in te verdiepen. Tenslotte had hij alleen nog angst dat de storm het water zou opzwepen tot golven die hoger kwamen dan het schip was en die alles kapot zouden beuken en verbrijzelen. Hij zou dan heel in de diepte van de zee worden gesmeten en verstikken in 't water. Tot zijn geluk bleef de zee kalm en bereikten ze rustig de haven van Marseille.

Toen 't schip goed en wel gemeerd lag, herademde hij. Hij keek nieuwsgierig naar de bedrijvigheid op de kade, hoorde het zware bonken en stoten van de luiken, die van de ruimen werden geschoven en zag weldra ook de hoge kranen boven het schip zwaaien.

De meesterkok mopperde dat het vuur niet heet genoeg was en dat hij Jozef de dromer aan boord had inplaats van een koksmaat. Als de oven over een kwartier niet op braadhitte stond kreeg hij geen minuut vrije tijd om de stad in te gaan.

Manuel begreep hem niet en de kok bedacht voor de zoveelste keer waarom er toch geen taal was, die iedereen kon verstaan. Er zou een boel misverstand opgeruimd worden als er minder godsdiensten en minder talen in de wereld waren.

Manuel was in een goed humeur en pookte lustig het vuur op. 't Was een hele winst dat het schip stil lag, al verging horen en zien hem van het lawaai.

Toen hij naar de koelplaats liep, zonder vrees van om te zwaaien, keek hij voor 't eerst helemaal vrij om zich heen. Kijk, daar klauterde een vreemde man de trap op. Hij had een rare witte jurk aan en een strooien hoedje op. Zijn houding was gebukt onder de zwaarte van een grote zwarte tas. Achter hem aan liepen twee jongens, die een kist naar boven zeulden. Geen van de mensen op de boot had zulke vreemde kleren aan als die man. Plotseling dook er in zijn herinnering een monnik op; een man die heel aan de andere kant van de kust bij een stenen huis woonde. Bovenop dat huis hing een bel en op sommige tijden werd die bel geluid. Toen grootvader en hij daar eens passeerde, had grootvader zijn rug naar 't gebouwtje toegekeerd en op de grond gespuwd.

'Heidenen, heidenen zijn het,' had hij gemopperd. 'Ze hebben veel goden en bespotten Allah. Tòch is Allah de enige God en Mohammed is Zijn Profeet.'

Toen Manuel een bak vol afgehouwen stukken vlees naar de kombuis bracht, zag hij enige vrouwen de trap bestijgen. Eén helemaal in het zwart met een sluier tot op haar middel. Een jong meisje steunde haar.

Op het dek aangekomen, hief het meisje het hoofd op en keek hem recht in zijn gezicht. Hij was te verward om zijn ogen neer te slaan en hield ze strak en angstig op haar gericht. Een schreeuw van de kok verbrak de ban en hij liep haastig de kombuis binnen.

Bij 't klaarmaken van de pudding werden er drie koppen meer gevuld dan op andere dagen. Dat was zeker voor die rare man en die vrouwen, overdacht Manuel. Hij werd nieuwsgierig waar die mensen moesten slapen en of 't jonge meisje ook wel eens op het dek zou komen. 's Avonds liep hij speurend langs de hutten, die in de buurt van de bazen waren gelegen. De kapitein kwam buiten en sommeerde hem de trap af te gaan. Verschrikt sprong hij met enige treden tegelijk naar beneden en gleed over de mat op de pasgeschrobde grond. Hij probeerde overeind te krabbelen, maar werd meteen aan zijn arm opgehesen en op een kist tegen de railing gezet. Hij keek half versuft in het gezicht van de nieuwe passagier, die lachte en zei: 'Ik ben broeder-missionaris van de protestantse Franse christenen. Ze heten Hugenoten, daar heb je zeker nooit van gehoord.'

(Wordt vervolgd.)

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

Birth-announcements	$4.00
Engagement-announcements	$4.00
Marriage and anniversaries	$6.00
Notifications of death	$5.00

"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words $4.00. Every word more 15¢.

For "letters under number" 50¢ extra.

—

Send your payment together with your ad to:

Calvinist-Contact
Box 312, Station B,
Hamilton, Ont.

With thanks to the Lord we hope to celebrate on Nov. 18, 1966, the 30th wedding anniversary of our beloved parents and grandparents

GEORGE J. WYNIA
and
ALETTA A. WYNIA—
VAN DER MOOREN

May the Lord bless them for many years to come, is the wish of their children.

Ottawa:
Henk and Susan Holtvluwer,
Bert, Ann, Diane, Janie and Johnny.

Ottawa:
John and Margaret Wynia, Elly-May, Doreen.

Bellscorners:
Wilma and Bill Scheper, Anita and Jeffrey.

Ottawa:
Thys Wynia.

Smithers, B.C.:
Callie and Bill Hofsink. Annette and Joan.

Fort Lewis, U.S.A.:
Cor Wynia.

Ottawa:
George Wynia.
Lettie Wynia.

131 Cooper Street, Apt., 107,
Ottawa, Ont.

The Lord willing, on November 16, 1966 we hope to commemorate with our parents and grandparents

W. BUNINGA
and
J. BUNINGA—BOOY

the occasion of their 25th wedding anniversary.

Their thankful children:

Burlington, Ont.:
Joan and Neil Bergshoeff. Timmy & Ricky.

Grand Rapids, Mich., U.S.A.:
Rika Buninga.

Clarkson, Ont.:
Tina and Irene Buninga.

368 Meadow Wood Lane,
Clarkson, Ont.

1941 — 1966

The Lord willing, on November 19, 1966, we hope to commemorate with our parents.

AREND JONKERS
and
ALBERTIEN JONKERS—
REIBER

the occasion of their 25th wedding anniversary.

That our Heavenly Father may continue to bless and spare them for many years to come is the prayerful wish of their thankful children.

Peterborough, Ont.:
Bill and Bertie.
Tina.

London, Ont.:
Theo and Ann Hiemstra.

529 Romaine St.,
Peterborough, Ont.

The Board, teachers and students of the Springdale Christian School express deep sympathy with Mr. and Mrs. John Rupke and family in the tragic death of their son and brother

BILL,

whose sudden death on October 21 was a shock to all of us.

May the God of all grace heal the wound and comfort the bereaved in this time of mourning.

---

130 Acre Mixed Farm

5-Kamer huis. Grote barn. Machineschuur. 6 mijl vanaf kerk en school Jarvis on Highway. Vraagprijs $20,000.00, down $1500.00.

Jack Bylsma

REAL ESTATE

1607 King St. East, Hamilton, Ont.
Phone LI 9-3894

For sale:

HARDWARE AND CLOTHING STORE

in the Niagara Peninsula. Close to Church and Christian School. Excellent turnover, large living quarters. Write under number 1919, to Calvinist-Contact, Box 312, Station "B", Hamilton, Ont.

Weer verkrijgbaar:

DE SJOELBAK

6 ft .lang, 20 schijven, bij het vanouds bekende adres.

De prijs is nog steeds $11.50 plus 5% Provincial Sales Tax, F.O.B. Burlington. James Lycklama, 2223 Prospect, Burlington, Ont. Phone 637-2571.

CONTACT

GERRIT OTTEN

Phone 563-7904
P.O. BEAMSVILLE, ONT.

AGENT FOR HAROLD JARVIS REAL ESTATE, GRIMSBY, ONT.

Dairy Farms

90 acres tot 230 acres, met goede melkcontracten, Holstein vee, moderne stallen en machinerie, gelegen in de bekende Niagara Peninsula, dicht bij Kerk en School.

GEMENGDE EN FRUITFARMS, BROILERS en TURKEY FARMS

1 farm speciaal ingericht voor mestvarkens.

Schrijf of telefoneer vrijblijvend voor alle inlichtingen.

TE KOOP

Plumbing, Heating en Electric Business. Nieuw 5-slaapkamer bungalow met dubbele garage, werkplaats, voorraad en alle machines. Plaat metaal shop en equipment. Back bender, 3 trucks, cutting equipment en voorraad. Waarde ongeveer $9000. De vraagprijs is $70,000 met $25,000 down. Hier werken geregeld 4 man, eigenaar moet verkopen wegens ziekte. Open voor offer.

100 acre farm met melkcontract, gelegen in Embro. Een van de beste farmdistricten van Ontario. Grote barn, 35 stanchions met boxstall. Groot melkhuis en bulktank, 2 silo's. Melkcontract 506 pond per dag, $5.75 per 100. Dit is een excellente Holstein farm en de moeite waard om eens te zien. Open voor offer.

150 acre, 140 bewerkbaar. Deze farm is gelegen aan de hoofdweg, 2 mijl van Woodstock. Grote dubbele L barn, is uitgerust met stallcleaner, melkhuis, bulktank. Grote machineschuur, enz. Het 9-kamer geel stenen huis is van alle gemakken voorzien. Deze farm is een van de mooiste en beste farms ooit door ons te koop aangeboden en kan zowel met als zonder stock en implements gekocht worden. Open voor offer.

196 acre beef cattle farm, gelegen aan de hoofdweg. De grote barns zijn ingericht voor beef doch kunnen gemakkelijk omgebouwd worden voor zeugen. 2 silo's en meerdere gebouwen. Het heeft een nieuw 4-slaapkamer bungalow met dubbele garage. Dit huis alleen is waard $30,000. Het is de moeite waard om deze farm eens te komen bekijken. De vraagprijs is $60,000 met $15,000 tot $20,000 down. Het land is uitstekend voor corn.

We hebben nog verschillende farms van 50 tot 500 acres en tevens een lijst van tabaksfarms. Deze farms zijn gelegen rond Woodstock, Embro, Brownsville, Delhi en Aylmer.

Voor meer informatie schrijf of bel

Mr. of Mrs. Jan Wybenga

Box 73, BEACHVILLE, ONT.
Tel. 423-6406

Vertegenwoordigen

Henri Bouckaert

Realtor, Aylmer, Ont.

VOOR DE FARMERS

De Welvaart in Nederland

Als iemand van onze lezers denkt hier een complete beschrijving te vinden over ons oude vaderland, zal hij teleurgesteld worden. U ziet uit het opschrift van deze rubriek dat het in hoofdzaak gaat over hetgeen onze farmers in Canada interesseert.

Na twee maanden doorgebracht te hebben bij boeren, die zowel in het noorden en zuiden als in het westen en oosten van Nederland wonen, wil ik u graag iets over hun wel en wee vertellen. Bij ervaring weet ik dat na vele jaren de gebeurtenissen aan de overzijde van de oceaan onze belangstelling niet meer hebben. Doch nu vele immigranten de grootste moeilijkheden wat te boven zijn en eens een trip maken en de grote welvaart zien, dan is het niet zo vreemd, dat wij in Holland soms in de krant lezen over teruggekeerde immigranten, ook vanuit Canada.

Is de welvaart in Holland groter dan in Canada? Misschien wel, misschien ook niet. Dit is erg moeilijk te beoordelen. Het is echter wel waar, dat de boer in Nederland een groter deel van het nationale inkomen ontvangt dan de boeren in Canada. Daartoe hebben de goed georganiseerde landbouworganisaties bijgedragen. Wij weten dat in onze tijd de invloed van die organisaties nog niet zo groot was, maar toen deze organisaties eenmaal samenwerkten in het landbouwschap, waren zij in staat de landbouwpolitiek van de regering te beïnvloeden.

Er is nog steeds een kleine groep boeren die sterk gekant is tegen het Landbouwschap, omdat ze van regeringswege worden verplicht hiervoor te betalen. Zou het systeem dat wij in Canada kennen, waardoor de Federation of Agriculture via het Township, dus van de grondbelasting, geld ontvangt, wellicht nog het beste zijn?

Welvaart, een magisch woord, dat aantrekkingskracht heeft op de mens, soms even sterk als het woord "goldrush".

Het is goed in "the old Country", erg goed zelfs! Een groot deel van de arbeiders en vrijwel elke boer heeft zijn auto en die is voor hen toch min of meer een luxe. De afstanden zijn niet zo groot en treinen en bussen brengen je vrijwel op elk uur van de dag waar je wezen wilt.

In de winkels worden de luxe artikelen vlot verkocht. En de boer die volgens het oude spreekwoord altijd klaagde, zegt nu: we hebben het goed! De melkprijs is rond 35 cent per liter. Varkens, slachtkuikens, mestkalveren zijn goed rendabel. Wil men geen risico, contractvarkens en kuikens worden goed betaald. Vele kleine bedrijven nemen wat kuikens of mestvarkens op contract, waarvoor ze voor de verzorging en gulden per week per stuk betaald krijgen. De boer die over land en gebouwen beschikt gaat het goed.

Maar als men boer wil worden hoe is het dan? Er is enorm veel land nodig voor de verbazingwekkend snelle uitbreiding der steden en dorpen, en voor wegen en recreatie-oorden. De landprijzen zijn vrij, de verdreven boeren ontvangen daardoor hoge prijzen voor hun onteigend land. 20.000 Gulden per ha. en meer is geen regel, doch ook geen uitzondering. De boer die zijn geld toch weer in een boerderij wil beleggen en boer wil blijven, koopt elders wat en betaalt niet in overeenstemming met de gebruikswaarde van het land, doch met het geld dat hij in z'n pocket heeft. De overheid, die zoveel jaren angstvallig ervoor gezorgd heeft, dat de landprijzen in overeenstemming bleven met de prijzen van de producten, werkt nu het tegenovergestelde in de hand. Hoe lang kan deze toestand blijven bestaan?

Dan is er nog iets gaande. Niet alleen in Nederland, doch in geheel West-Europa. Een enorme stijging van de rentevoet. Dat betekent in de praktijk geldschaarste! Als leek kan ik u niet precies vertellen waarom dit zo is, of in hoeverre dit verband houdt met het samensmelten van de economie van de West-Europese landen.

Ik weet echter wel, dat, als een boer ongeveer 7 of meer procent rente moet betalen voor bedrijfskapitaal en hypotheek en dan voor land met gebouwen 10.000 gld. of meer per ha. moet betalen, de melk lang niet voor 35 cent per liter kan worden geleverd. Die prijs moet dan vele malen hoger zijn!

Hollandse immigranten uit Frankrijk verhuizen de laatste jaren nogal eens naar West-Duitsland waar nog boerderijen te huur zijn voor een billijke prijs. Er wordt daar nog altijd beter voor de boer gezorgd dan in het land van De Gaulle!

De inventaris en het vee zijn in Duitsland veel duurder dan in Canada. Voor bedrijfskapitaal of geld voor inventaris vraagt de bank in Duitsland momenteel 8% en meestal is het dan nog niet direct te verkrijgen en wordt men op de wachtlijst geplaatst. Men heeft ook daar kapitaal nodig om te beginnen, zoals al de teruggekeerde immigranten ondervonden, die dachten dat ze daar maar zo boer konden worden.

In geval er van onze farmers zijn die terug willen om in de Europese welvaartstaten te gaan boeren, zullen zij wel begrepen hebben, dat dit niet meer, zoals vroeger, zonder kapitaal kan gebeuren.

Hoewel wij momenteel niet meer in Nederland zijn, doch elders in Europa vertoeven, hopen wij toch over enige tijd weer terug te keren naar Canada, zodat wij dan weer kunnen schrijven over de gang van zaken in onze Chr. Farmers Federation, hetgeen nu niet mogelijk is. Wel kan ik onze leden nog mededelen, dat kort geleden de Chr. Labour Association ons verzocht heeft om een samenspreking en samenwerking waar dit mogelijk is. Ongetwijfeld zal ons Hoofdbestuur dit bespreken of reeds hebben besproken. En mogelijk zal het de meesten van U wel bekend zijn, dat wij ook samenspreking hebben met de andere Landbouw-Organisatie van Canada.

C. Verburg

Alleenwonend weduwnaar vraagt een nette

HUISHOUDSTER

Chr. Ref., leeftijd 50 tot 55 jaar. (East Ontario.) Schrijf aan # 1921, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

For sale:

ESTEY ORGAN

Two manual, full pedal, can be used in home or small church. Call Hamilton 522-5055.

BUSINESS OPPORTUNITY

25 x 75 building, plus butcher shop. Equipment valued at $3,000. Good for grocery expansion. Full price: $5,000 with low down payment. For further particulars contact: Box 562, High River, Alta.

Wij kunnen weer aanbieden

SJOELBAKKEN

6 voet lang, 20 schijven. Prijs $12.75 plus 5% sales tax, plus $2.15 verzendkosten Ontario. $2.— extra voor lakken. Liefst vooruitbetaling. Park Road Furniture, 5 Park Road N., Grimsby, Ont. Ph. 945-2388.

Harry Den Haan

Tax Consultant
(Registered)

10 Leavesden Place,
HAMILTON, ONT.
Phone 383-6713

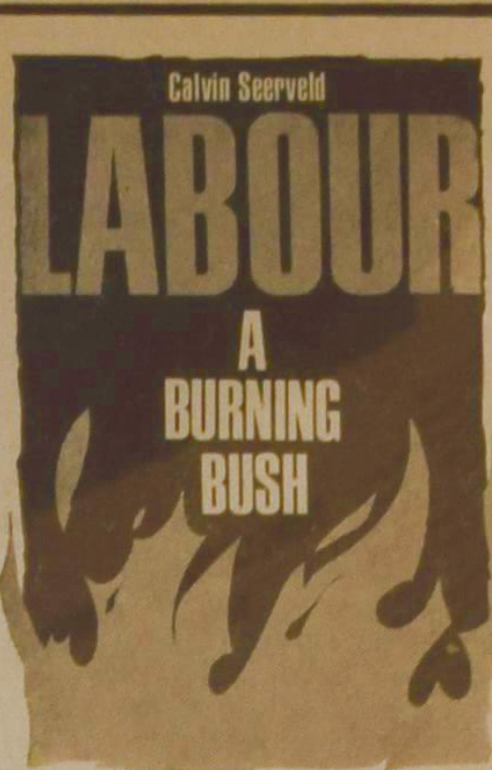
SPECIALIZING IN FARM INCOME TAX

For better service:

If you want us to prepare your 1966 taxpapers, please phone collect Person to Person now.

Clients accepted within 100 miles from Hamilton.

No advance payment.

Just off the Press!

by Calvin Seerveld:
LABOUR: A BURNING BUSH! 50¢

by Joel H. Nederhood:
NEITHER SLAVE NOR TYRANT 30¢

by Henry Van Andel:
WHAT IS LIBERTY? 25¢

Also Order Now!

by Calvin Seerveld:
CHRISTIAN WORKERS, UNITE! 50¢

CHRISTIAN CAMEL DRIVERS, UNITE? 15¢

by Bernard Zylstra:
CHALLENGE AND RESPONSE 30¢

by R. Kooistra:
THE FREE CANADIAN 30¢

by Paul G. Schrotenboer:
FREEDOM AND JUSTICE FOR ALL 25¢

Mail your order and cheque to:

Christian Labour Association of Canada

1058A Albion Road,
Rexdale, Ontario

WIJ kunnen wel zeggen

KIJK, ZO BRANDEN

RITMEESTERS!

maar weet U er dan alles van? Neen! 'n Ritmeester moet U roken. Geniet van het weelderige aroma en U weet hoeveel meer U met RITMEESTER geniet van Uw zelfde sigarengeld!

Niet voor niets is RITMEESTER de meest gerookte Nederlandse sigaar in Canada.

"ELK RITMEESTERMERK EEN MEESTERWERK"

Sigaren:

Half Corona	5	$ .65
Capo	10	1.15
Chic	10	1.25
Klaroen	10	1.50
Parmant	10	1.55
Galop	10	1.90
Major	10	2.—
Gracia	10	2.50

Excl. Prov. Tax

Cigarillos:

Saluto	10	$ .55
Quick	10	.60
Page	20	1.15
Livarde	20	1.39
Tablo	20	1.50
Ritme	20	1.80
Pikeur	20	1.95
Rozet	5	.55
Tobret	5	.75

Excl. Prov. Tax

ALLEEN-IMPORTEURS:

VAN'S *Importing Limited*

BOX 826 — HAMILTON, ONT.

BRAMPTON TRANSPORT LTD.

requires experienced

Straight Truck & Tractor Trailer Drivers

Good wages and benefits for the right person.

Apply:

Mr. W. Johnson,
115 Orenda Rd.,
Brampton, Ontario

or phone: 451-5301.

BRAMPTON TRANSPORT LTD.

requires

One Class A Mechanic

Good wages and benefits for the right person.

Apply:

Mr. W. Johnson,
115 Orenda Rd.,
Brampton, Ontario

or phone: 451-5301.

From Parliament Hill — *by Herman Jonker*

THE CHICKEN PARTY

Some 3,600 delegates from the ten provincial Progressive Conservative Associations will be attending the National Convention here in Ottawa during the next several days.

The national president Dalton Camp has courageously travelled across the country proclaiming his views on structural reorganization, in an earnest and well-organized attempt to dethrone the old Tory Chief. At the three-day Provincial Convention in Toronto three weeks ago, the leadership question was put off the agenda, but it turned out to be the overringing topic of conversation. If this represents a preview of what will happen at the National Convention here in Ottawa, one can be sure to witness a hectic and un-organized meeting.

Although Mr. Camp failed to get the leadership question on the agenda of the Ontario delegation, the matter is bound to arise at the National Convention. The Opposition leader, Mr. Diefenbaker, will raise the issue personally, if the delegates are going to play the role of chickens. Some three weeks ago, Mr. Diefenbaker said that the leadership is reviewed at every National Convention, and will be at this one, in the sense that the delegates will be asked to show their support by hand. Mr. Diefenbaker is only too eager to show the country — and the rebellious Tories — who the true leader of the Progressive Conservative party is.

It will be sad if the Opposition leader continues on in office -- if every delegate plays chicken and shows a supporting hand. Some young blood will not do any harm to the party nor for the country; at least it may correct the present unbalanced state between the status of the two major political parties. But it will be worse if Mr. Dalton Camp is replaced by Mr. Maloney; in that case the few men who are willing to stand on a constructive issue will have been disposed of, and the chickens will remain

We again wish Mr. Camp every success at the Convention this week.

FEDERAL-PROVINCIAL TAX ARRANGEMENTS

Two weeks ago, angered and frustrated provincial premiers ended a five-day fiscal encounter with the federal Government. The result, as Prime Minister Pearson summarized it, was "equalized unhappiness".

The financial arrangements between the federal and provincial governments, have been a constitutional and technical concern ever by a corresponding increase in the financial revenue among the prov- financial resources. The growing importance of the fields of education and social welfare have been the outstanding contributing factors. The growth of the provincial legislative responsibilities was accompanied by a corresponding increase in the financal revenue among the provinces and excess money on Parliament Hill. The gradual response to this situation was the development of federal-provincial financial agreements.

These arrangements, lasting for five-year periods, proved a continual source of misunderstanding and frustration between the provinces and the central government. Various attempts, in the past, to replace the fiscal arrangements by something more permanent, have been unsuccessful.

Just recently, the Carter Royal Commission on Taxation, — the last of these attempts — submitted a 10 volume report dealing with the specific problem of dominion-provincial financial relations. Their submission has been welcomed, but quite unfortunately, their recommendations could not be implemented at the last federal-provincial financial conference. The reason is obvious: the provincial premiers were not able to digest the contents of the Report prior to the taxation conference.

It is hoped, however, that when the premiers and the Prime Minister meet again in 1968 (for the next dominion-provincial tax agreements), they will be better equipped to grapple with the fiscal problems than they were three weeks ago.

SOARING COST OF LIVING

Whether prices increase faster than wages, or whether wages decrease faster than prices makes little difference to the trend of the cost of living. In both cases, it becomes increasingly difficult to buy the things one needs with the income one receives. In Canada, an increasing number of people are protesting the rapid rise in the cost of living. Consumer Protest Associations have been organized in various cities across the country, and more and more people are beginning to find it difficult to make ends meet. In response, the Government has appointed a joint Commons-Senate committee to investigate the causes responsible for the soaring food costs.

In the last 50 years, considerable progress has been made in the improvement of working conditions and the wage rates. But little, if anything, has been done to keep prices at a minimum. The main reasons for the lack of Government regulation of prices, of course, lies with the system that has been prevalent in the past. In the past, our economic system was sufficiently competitive to prevent an employer from jacking up his prices — for he knew that raising his prices meant a corresponding loss in his sales.

Today however, our system is becoming increasingly monopolistic. This means that one or a few employers can set the price, without a corresponding loss in sales. The automobile industry is a typical example. In spite of this increasingly monopolistic economic system, Government interference is not necessary, as long as the monopolists deal responsibly.

The rapid increases in the food industry has forced the Government to set up an investigation. We heartily welcome the investigation, and hope that it will not find that greedy employers and excessive profit-rates are responsible for the inflationary spiral in the food industry.

MYSTERIES OF THE UNIVERSE

Look, the moon is falling

by John Vriesinga

One of these fine nights take a good look at the silvery moon, because it's rapidly falling. No, you don't have to worry that it'll ruin your back yard because the moon has been falling ever since it was created.

Why has it never reached the earth yet? Simple! Because every month it misses the earth by some 220 thousand miles, then it veers off into space another 30 thousand miles and comes back for another try. It'll keep falling and missing us for as long as sun and moon continue.

Still sounds mysterious? Possibly, but that's because it's just another way of saying that the moon is gravitating around the earth, just as the earth is gravitating around the sun.

What is gravitation? If you could answer that question you'd exceed Einstein in cleverness. Gravitation is the force that makes your child fall down the stairs in a careless moment, that makes the needle on your bathroom scales act in such an alarming manner and that generally makes life on earth such a well balanced affair.

Suppose there was no such thing as gravity. We'd literally fly off in space at the drop of a hat. We'd have to build handrails all over the house to keep from floating up to the ceiling, and we'd have to dig tunnels for highways just tossing dirt and rocks into the sky. More painfully, we wouldn't have any air to breathe.

Of course we know that gravity is the force that pulls all objects to the centre of the earth. We know how strong that force is, not only on the surface of our earth but at any place under the surface or above the surface. But when it comes to explaining the nature of that force today's most learned scientists are at a complete loss.

We know how gravity operates throughout the entire universe, we know that it is one of the keys to understanding the mechanics of the universe, but we cannot explain it.

Well, how does gravity operate and what does it have to do with the moon falling down? Pick up a stone and throw it as far as you can. When you watch closely you'll see how the stone describes a bit of an arc before it finally falls down and hits the ground.

You can think of the moon as a stone, a huge stone, that was thrown from some point in space. Throwing it gave it a definite speed that prevented this "rock" from falling straight down. But nevertheless the force of gravity is pulling on it hard and as a result the path of the moon becomes a curved one. However, it is so high up and it has so much speed that the curve takes it away past the earth so that it as it were overshoots the mark.

As it overshoots it loses some of its speed, because the farther away from the centre of the earth the less the force of gravity. Finally the gravity pulls it back and it starts falling towards the earth again, gaining speed as it gets so much closer, that it overshoots again. The result is that the path of the moon around the earth is an ellipse. It gets as close as 220,000 miles, but because of that nearness it gathers so much extra speed from the earth's gravity that it flies off into space as far as 250,000 miles.

Space engineers use this principle of gravity when they shoot space vehicles up. The last stage of a rocket gives the space capsule the same kind of forward thrust that you give the stone you hurl away. From thereon in the space craft pretty much travels on gravity.

When you listen to the reports of space flights you'll hear that radio and t.v. reporters refer to the highest and the lowest point of a space capsule's orbit. What happens is the same as in relation to the moon. The space craft is given so much speed that it keeps falling toward the centre of the earth, but always in a curved path that brings it closer at one point while the extra speed obtained from the nearness of the earth sends it past the earth to the farthest point of its orbit.

It is also possible to give a space vehicle just the exact speed to keep it moving in a perfect circle, but this is a very complicated affair. Even then the force of the earth's gravity would keep the vehicle moving forever as the ball on the end of an invisible string connecting the two.

In nature we see that all orbits of planets and satellites are ellipses rather than circles. Take the path of the earth around the sun, for instance. It also is an ellipse that takes us as close as 91 million miles to the sun each January and as far away as 94 million miles each July. The difference is too slight for us to observe but with the proper instruments it is possible to see that the sun's disk in January is just a little bigger han in July. In the case of the moon the difference is much more pronounced relatively.

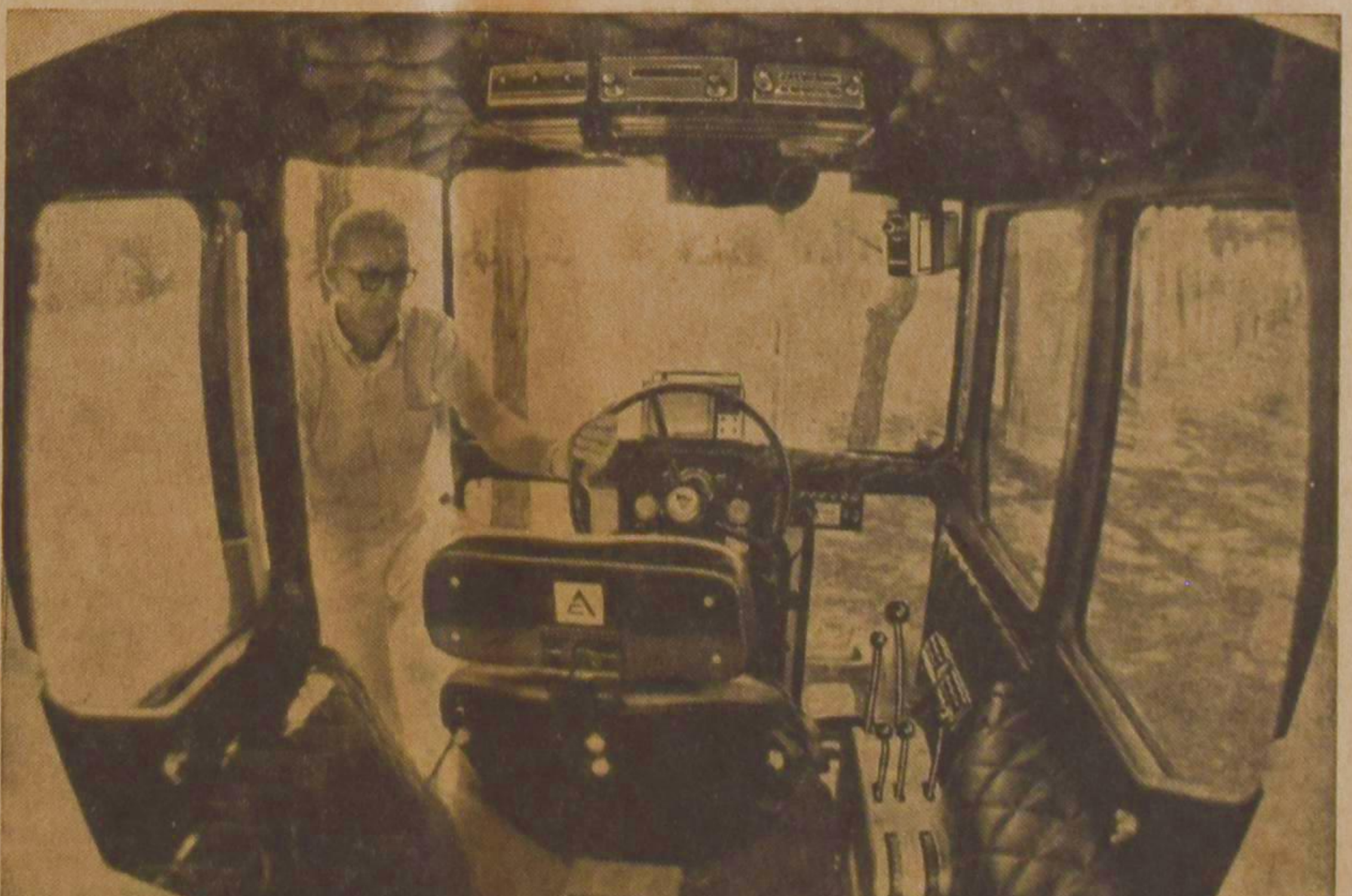
The other planets of our system revolve around the sun in much the same way as we do. Some are closer to the sun and because of that they travel faster as the gravity of the sun pulls harder on them. Others are farther away and move slower because the farther away the less the force of gravity.

Gravity is of course not limited to the earth or to the sun. Each planet forms its own centre of gravity which, in our case, keeps the moon moving in its orbit, and which in the case of for instance the planet Jupiter keeps twelve moons orbiting. In its turn the moon has its own gravity, so that space travellers on their way to the moon will reach a point in space where they are falling toward the moon instead of to the earth.

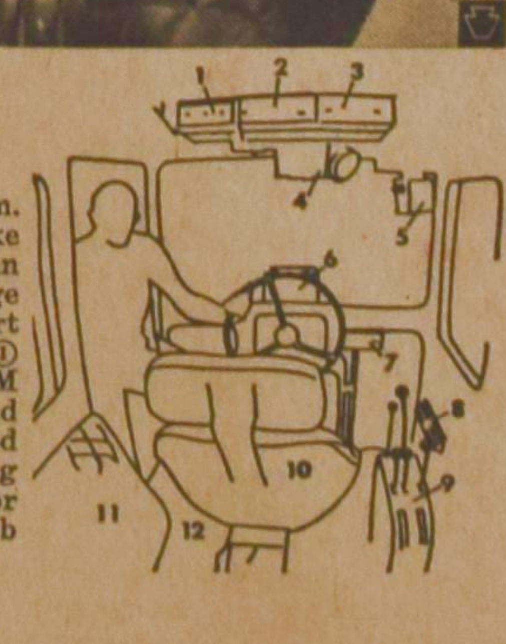
As a matter of fact the gravity of the moon is strong enough to make itself felt on earth. It is largely responsible for the tides in large bodies of water. The level of the water rises because of the pull of gravity from the moon.

Nor is the mysterious force of gravity limited to our solar system. In its turn the sun along with uncounted billions of other stars, is constantly falling toward the centre of the Milky Way galaxy and because of its speed overshooting the mark in the same way as we travel around the sun. And in theory as well as in fact all those billions of stars silently travelling along their own orbits are influenced by each other's gravity. The entire universe is one gigantic field of gravity comprehensible only to the One who called it into being.

Perhaps one day man will learn to understand the nature of gravity. If he does and if he also learns how to handle it he will have a power in his hand far more awesome and frightening than the power of atomic energy.

Farm Tractor of the Future?

Could be, and with more comfort than the average living room. Designers at Allis-Chalmers built two demonstration units like this to show the degree of sophistication than can be reached in modern tractors. They are surveying farmers at several large farm shows to learn what farmers want in equipment, comfort and convenience. The customized cabs include features such as ① two-way citizens band radio; ② stereo tape player; ③ AM-FM radio; ④ pressurizer that keeps the cab free of dust, dirt and pollen; ⑤ and ⑥ closed circuit television with camera focused on the implement behind the tractor; ⑦ electronic seed planting indicator; ⑧ air conditioner; ⑨ convenient grouping of operator controls; ⑩ and ⑪ rich, black, upholstered arm chair and cab interior; ⑫ plush nylon carpeted floor; and tinted glass.

YOUNG CALVINISTS' OPINIONS ON TODAY'S ISSUES

①

POLITICS

AT the Young Calvinist Convention in Chicago last August, a Questionnaire was handed out, asking the opinions of young people on eight subjects. Returns amount to about fifty percent of the copies distributed. The total number of answers varies because not all participants answered all of the questions.

Do you agree with U.S. policy in Viet Nam? Yes: 71.5% No: 28.5%

Yes —
- — But I wish they would quit fiddling around and get it over with.
- — I believe everything is being done to end this war.
- — We would be absolute fools to get out now after all we have done and all the lives that have been lost.
- — There isn't much else we can do now, but if it ever happens that we're not needed or wanted let's pull out.
- — If we don't fight them in Viet Nam, we will be fighting them on our doorstep in the next twenty years.
- — If the U.S. chickens out now we will never again gain prestige.

No —
- — They don't want us there anyway. Why lose lives for nothing?
- — The fighting isn't solving anything and it breeds hate.
- — We should go faster, not make it end like Korea.
- — The U.S. is morally unjustified in its actions. As aggressor, we are responsible for the misery of those people. We should seek negotiations with the Viet Cong.
- — We should double the force and wipe 'em out with no further monkey business.
- — The U.S. should stop aiding other countries and clean her own house.

Should trade barriers between Canada and the U.S. be abolished? Yes: 26.4% No: 73.6%

Yes —
- — It would promote trade between the two countries and thus promote good relations.
- — Yes, we are close and our relationship is good.
- — U.S. industry would help to develop and industrialize Canada and Canadian goods would lower the high U.S. cost of living.
- — We should try to make relations between our countries as close as possible.

No —
- — Just because we're next door neighbours doesn't mean we should exempt each other.
- — If we drop trade barriers, we'll be the poorest, good-hearted nation in the world.
- — It would upset the balance of payments and would harm Canadian secondary industries.
- — The differences in wages would prohibit the removal of trade barriers.

Should Red China be admitted to the U.N.? Yes: 31.1% No: 68.9%

Yes —
- — What good is the U.N. without the important countries?
- — They are a big power; we may have a war with them. Maybe peace can be established before it's too late.
- — Freedom is our basis. Everyone should have a voice. The conservative nations should accept them as brothers.
- — The whole U.N. is a farce anyway; why not have them in?
- — If they were admitted, it would show the U.S. isn't close-minded.
- — How can the U.N. achieve its purpose if only nations at peace belong?
- — If Red China is a threat to Western civilization, keeping them out of the U.N. won't reduce the danger. Admitting shows our willingness to cooperate.

No —
- — According to their population, the answer should be yes, but for the good of the U.S. I don't think they should be admitted.
- — The people don't have enough voice in their government to have their leaders represent them.
- — Red China will not accept the invitation.
- — They won't cooperate; they are only interested in themselves.
- — Red China unquestionably violates the U.N. charter by its military ambitions.
- — China has shown a great interest in destroying the U.N.
- — They don't want to be in, so why ask them?

Should the U.S. and Canada be one country? Yes: 13.5% No: 86.5%

Yes —
- — Economically we are just about one, therefore why not political unity?
- — The combined fight against communism would be great.
- — We have the same customs and freedoms and it would make all of us better and our countries stronger.
- — It would make for better friends and closer neighbours.
- — We are so close, we already seem one country.
- — If Canada and the U.S. were one country, it would further unify this hemisphere.
- — It would be very wise. Our mutual defense would benefit much.

No —
- — It would be wonderful to be one country, but it's more significant that we are two countries and such good friends.
- — We Canadians need time to develop our own national identity. A distant capital, like Washington, cannot be expected to understand and fill Canada's needs. Ottawa is bad enough!
- — Too many different laws. I don't think Canada wants to get involved in Viet Nam.
- — Canada is too Americanized We would lose our identity and the independence we have fought for.
- — Canadians are of a different nature and we have enough problems.
- — One country would be too powerful and strong.
- — We were founded as two separate nations. Each has her own patriotic fever. The people would never go for it.
- — It would be better economically, but you would never get past Canadian pride.
- — People in Canada are more European orientated; Americanization would damage this heritage.
- — The U.S. has enough problems; why contaminate them?
- — It isn't necessary. Other countries would point to U.S. aggression.
- — Give Canada as much time as it took the U.S. to become great, and she will be great, too.
- — Joining would create only a state, not a nation. A nation has common customs, traditions, ideals, etc.

—The Young Calvinist, Nov. '66.

CENTENNIAL PROJECTS

(Continued from page 9)

Japanese who came to southern Alberta did not return to the coast but stayed and prospered in their new homes. In the professions, in farming and in business, they are among the leaders in their communities.

The idea for the garden was first brought forward late in 1963 and received local approval three months later. Authority for planning and carrying out the project was delegated by the city to the Lethbridge and District Garden Society, on which both Japanese and other Canadians served. Funds were made available through federal, provincial and municipal grants as well as private subscriptions.

Designed by Dr. Tadashi Kubo of Japan, the garden, situated on a five-acre site, at Henderson Lake Park, has graceful, flowing lines. It includes a number of buildings —pavilion, *azumaya* (shelter), bell tower, paths, bridges and main entrance. The waterfall is just below and to the right of the pavilion. Adjoining the pavilion is a dry garden of sand and rocks. The focal point of the gardens, the pavilion, is intended for use as a meeting place for all groups in the community.

The buildings were constructed in Japan. Upon completion, they were dismantled, shipped to Vancouver and thence by truck to Lethbridge. Construction at the site was under the supervision of a representative of the Japanese company. No nails were used in any of the structures.

The garden is essentially formed of trees, patterned along the lines of gardens found on Hokaido, the most northerly of the Japanese islands where the climate is similar to that of southern Alberta. All plants and trees are native Canadian species, selected by Dr. Kubo in consultation with Canadian government research officials. The rocks lining the waterways were also selected by Dr. Kubo who chose rocks from the Crowsnest Pass Area. Each rock has its own significance and care was taken in transport not to damage the rock or disturb its moss covering. They range in size from pebbles to boulders weighing several tons.

Collection of Judaica for National Library

The Canadian Jewish Congress is planning to present a collection of Jewish books and documents to the New National Library in Ottawa to mark the Centennial.

Turtle Mountain—Killarney Project

One of the busiest Centennial Committees in Manitoba is the Turtle Mountain Centennial Committee at Killarney. Not only is the committee concerned with preparations for the Canadian Centennial but is at the same time preparing for the eighty-fifth anniversary of the rural municipality of Turtle Mountain and the sixtieth anniversary of the town of Killarney. All three anniversaries fall in 1967.

One of the most interesting projects in the area is the erection of a humorously symbolic statue of a leprechaun astride a turtle. This, of course, recalls the Irish pioneers who were among those who first settled the Turtle Mountain district. The statue will be the focal point of a shamrock-shaped area surrounded by gravel paths with park benches placed at intervals. Also forming part of the area will be a circular fountain, with the stem of the shamrock forming a spillway for water to trickle back to the lake.

Ukrainian Opera to be Staged

Of the many projects that have been planned by the Ukrainians for Centennial year, we are singling out one which will give other Canadains a taste of Ukrainian culture and history. Preparations are under way to produce a Ukrainian opera in Toronto and Montreal some time in 1967. The opera will be either *Mazepa* by Tschaikovsky or *Taras Bulba* by Lysenko, Ukrainian composer. Both have Ukrainian themes. Mazepa was a Cossack hetman born near Kiev in 1644. The hero of Taras Bulba, based on a story by Gogol, is also a Cossack chief.

Mennonite Pioneer Village

This is a project of the Mennonite Historical Association of Manitoba to which Mennonites in all parts of the province have contributed. The plan is to construct at Steinbach a typical Mennonite farm complex, including a windmill capable of milling wheat, as it would have looked about 1874 when Mennonites first settled in Manitoba.

The project will include a landscaped park and a monument bearing the names of the eighteen Mennonite pioneers who first set foot in the "East Reserve" of Manitoba.

Statue of Copernicus at Montreal

An imaginative Polish project is related both to the Centennial and to Expo 67. Through the Canadian Polish Congress, many Poles in Canada are contributing to the cost of commisioning a ten-foot high statue of Copernicus which will occupy a place of special honour at Expo. In recognition of his contribution to the sciences of space, his statue will be placed between the theme pavilions, "Man the Explorer" and "Man and His World." Copernicus was the sixteenth century Polish genius who discovered that the planets rotate on their own axes and around the sun.

The statue, a seated figure of Copernicus in a teaching attitude, will be a copy of the original produced by the Danish sculptor, Thorvaldson in 1882. The eighteen months of work required to make the casting from the original is being done by permission of the city council of Copenhagen where the original is located. The final casting is to be completed in Denmark in March 1967, after which the statue must be shipped to Montreal and mounted in time for the opening of Expo on April 28.

The gift to Canada commemorates both the Centenary of Confederation and a thousand years of Christiantiy in Poland. When Expo ends the statue will be moved to a permanent site on a low pedestal before the Dow Planetarium in Montreal.

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

Birth-announcements	$4.00
Engagement-announcements	$4.00
Marriage and anniversaries	$6.00
Notifications of death	$5.00

"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words $4.00. Every word more 15¢.

For "letters under number" 50¢ extra.

Send your payment together with your ad to:

Christian Courier
Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Mr. and Mrs. William Balder of St. Catharines, Ontario, are pleased to announce the forthcoming marriage of their daughter

NELLIE
to
Mr. TOM SCHOLMAN

son of Mrs. Scholman and the late Mr. J. Scholman of Fenwick, Ontario.

The wedding will take place on Saturday, November 19th, 1966 at 4.00 p.m., in the Maranatha Christian Reformed Church of St. Catharines.

The Rev. M. Geleynse officiating.

Future address: 144 King St. E. Beamsville, Ont.

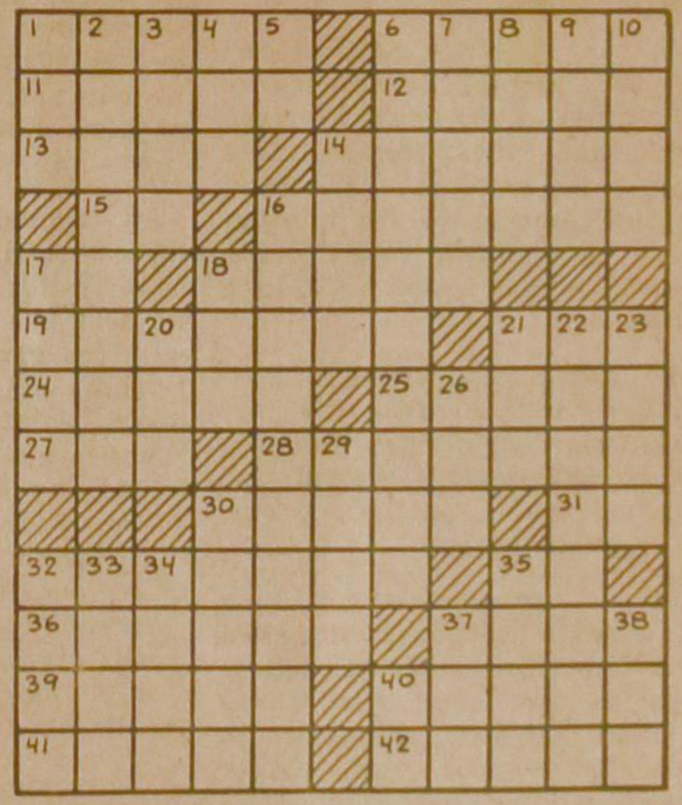
The Agassiz Christian School, in the beautiful Upper Fraser Valley of British Columbia, urgently needs:

A TEACHING PRINCIPAL
and
A TEACHER FOR GRADES 1 AND 2

Please send applications stating qualifications, experience and references to the secretary, J. M. den Boesterd, 8026 Morrow Rd., Agassiz. B.C.

BUY FROM THE PEOLE WHO ADVERTISE IN THIS PAPER

CROSS WORD PUZZLE

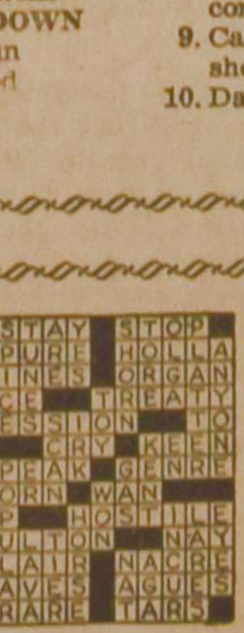

ACROSS

1. Drinking aid
6. Small plots of land
11. Small African antelope
12. Ascended
13. Capital: Peru
14. Cowlike
15. Cerium: sym.
16. Arranged in a series
17. Behold
18. In advance
19. Food
21. Move, as a dog's tail
24. Shade of red
25. Size of type
27. Before
28. Beirut is here
30. Girl's name
31. Pronoun
32. Seize
35. Music note
36. Belonging to a writer of fables
37. Dimension
39. An herb used in cooking
40. Broaden
41. Grin
42. Smells

DOWN

1. Sun god
2. French flag
3. Congealed dew
4. Arabian garment
5. Island group between U.S. and So. Am.: abbr.
6. That can be distributed proportionally
7. Black and blue
8. Largest continent
9. Canvas shelter
10. Dagger
14. Part of "to be"
16. British cousin of the chaffinch
17. Thread
18. Candle-nut tree
20. Anger
21. Pale
22. Container for perfume
23. Factor
26. Merry
29. Old measures of length
30. Damage
32. Talks
33. Quantity of paper
34. U.S. holly
35. Dog's name
37. Man's nickname
38. Half ems
40. Armed forces rank: abbr.

SOLUTION to previous Cross Word Puzzle

CANADA'S EXTERNAL AID PROGRAMS (3)

Africa

Canada has particularly close links with Africa — both through Commonwealth ties and through its ability to provide help in the French language to former French and Belgian dependencies.

As in the Colombo Plan and the Caribbean assistance program, Canada's aid efforts in Africa were modest to begin with. In 1960, the Canadian government decided to provide Africa's developing Commonwealth countries with $10,500,000 over a three-year period. Five years later, $9,500,000 was being allocated in a single year. For the states of French-speaking Africa, in 1961-62, Parliament appropriated only $300,000. By the fiscal year 1965-66, the level attained $7,500,000.

In Africa the urgent need is for educational and technical assistance. By the end of 1965, 725 African students had been admitted to Canadian universities and training colleges and almost 550 teachers and technical advisors had served or were on assignment in Africa.

After this technical assistance program had been underway for a few years the recipient countries of Africa began top lace an increasing emphasis on capital projects. There were requests for feasibility and pre-investment surveys, particlularly for aerial mapping, forest inventory and geological exploration.

Much the same pattern was followed in the French-speaking states — the 21 countries of Africa formerly associated with France and Belgium. For three years, Canadian aid was devoted exclusively to education. Then, in November, 1963, the government decided on a larger program and the following year, other types of development assistance were undertaken. Staff, buildings and equipment were supplied to the national university of Rwanda, audio-visual aids went to the Ivory Coast, Senegal, Upper Volta and Togo, and paper for text book production was sent out to Cameroun, Guinea, Congo and Malagasy. A medical adviser visited Algeria, Morocco and Tunisia to determine the need for Canadian assistance in this field and advisers from the Canadian Broadcasting Corporation carried out other fact-finding assignments in Cameroun, Guinea, Senegal, Morocco, Algeria and Tunisia.

One of the more recent projects in Commonwealth Africa has been an irrigation and land reclamation project in the northern region of Ghana to bring dry savannah lands under cultivation through the development of small scale irrigation projects. In the same country, Canada put $1,155,000 into constructing and equipping a Trades Training Centre at Accra, designed to accommodate 400 technical trades students.

In Kenya, Canada helped to establish clinical training facilities for medical students with the assistance of McGill university. In Nigeria, Canadians mapped the forest resources of the eastern Region and undertook a rural water development feasibility study in the western Region. In Tanzania, Canadians surveyed huge areas as a preliminary to extensive economic development.

Throughout Africa, Canadians are applying their knowledge and development skills to the establishment of new industry — wood products in Malawi, mining in Uganda and rural electrification in Guinea. But for years to come, the emphasis will continue to be laid on the basic requirements of education and agriculture.

BASUTOLAND

During 1965, Canada undertook to provide library shelving for the University of Basutoland, Bechuanaland and Swaziland. A total of 38 students have been brought to Canada for study, 27 of them in the year under review. Canada has sent four teachers and five technical advisers to serve in Basutoland.

KENYA

In 1963, Canada undertook a forest inventory at an estimated cost of $750,000 and work on this was still underway in 1965-66. The project involves aerial photography, land-use studies and surveys of wood resources. More than 65 Kenyans have received training from Canadian experts serving on the project. Canada is also supplying $120,000 worth of aviation electronics equipment.

Canada has agreed to provide $250,000 worth of assistance in clinical training for medical students at the Kenyatta National Hospital in Nairobi. Teams of instructors in pediatrics and internal medicine have been recruited from McGill University.

A recent undertaking is a $350,000 wheat production improvement scheme involving the provision of Canadian scientists and the training of Kenyan plant breeders over a five-year period.

Canada has brought a total of 69 students to this country for training (47 in 1965-66) and has sent 22 teachers and 16 advisers to Kenya (21 and 10 in the year under review).

TANZANIA

Several aerial mapping projects were being carried out in Tanzania: one in the south-eastern region with a Canadian contribution of $1,000,000 and another in the Kilombero Valley, both to produce maps as a preliminary step in the area's economic development. A preliminary town planning survey for Dar-es-Salaam was completed and a $450,000 development loan was extended for the preparation of a master plan. Mobile cinema cans, trucks for the National Parks Service and Forestry Department and equipment for Dar-es-Salaam Technical College were supplied at an overall cost of $460,000. A $2,000,000 development loan was approved for the construction of transmission line.

The total number of Tanzanian students brought to Canada was raised to 66 during 1965-66, when the training of 52 was financed. Canada has sent a total of 39 teachers and 30 technical advisers to Tanzania, 61 of them serving there in 1965-66.

Kerknieuws

CHR. REF. CHURCH

Beroepen

te Hamilton (Mount Hamilton), Ont., H. Vander Plaat te Strathroy, Ont.

te Taber, Alta en Vauxhall, Alta., G. Bieze te Alliston, Ont.

te Ingersoll, Ont., K. Hart te Peterborough, Ont.

Grand Scale Action for Christian Education

On November 2, 1966, some delegates of the classes of the Christian Reformed Church in Canada met in Winnipeg to discuss together an agreement of cooperation between the Canadian Classes of the Christian Reformed Church and to lay the groundwork for The Council of the Christian Reformed Churches in Canada.

This meeting was not a meeting of The Council, but a meeting to make preparations for this new ecclesiastical body.

As such the meeting had no authority to tackle certain problems. However — though it was more or less ruled out of order — Classis Alberta brought to the attention of the delegates a very important and also urgent matter.

Organizationally we dealt with it in a very delicate manner. It was felt that we had no jurisdiction to write officially to all the churches and urge them to act in a certain way.

However, it was still too important to leave everyone ignorant about it. And all the delegates agreed with the procedure that we took it officially off the table, and left it in the hands of one of our delegates, who promised to write about it in Calvinist Contact.

He is going to ask all his colleagues to remember the cause of Christian Education in their congregational prayers, especially on Sunday, November 20, 1966. And he gives them some background information.

a. A grand scale action for Christian Education (Operatie Schoolslag) is planned by Radio, Television, and other means in Holland. The final week of action will be the week following November 20th.

b. This action has a twofold purpose: to confront the Dutch friends of Christian Education and all the Dutch people again with the challenge **to carry on the struggle for** the free Christian School, and secondly, to collect funds to support the Christian schools, *wherever they are found on the five continents.*

c. The action is endorsed by the Hervormde, de Gereformeerde en de Christelijke Gereformeerde Kerken in Nederland.

Don't you think it is proper that the churches, which have an article in their church order dealing with the diligent promotion of Christian Education in schools, express their gratitude for this action in the congregational prayers and at the same time ask the Lord's indispensable blessing upon this grand scale operation?

Don't you think it is proper to inform the ministers of these churches about this grand scale action, and to ask them to pray for it especially on November 20?

We are so often informed by the papers of today about certain things and happenings, which will form a part of our congregational prayer. All the delegates of the classes of the Christian Reformed Church in Canada felt the urgency of our prayers for this grand scale action for Christian Education in The Netherlands.

I hope every minister who reads this article feels that too, and acts accordingly.

J. VanHarmelen

ONTARIO

PROVINCE OF OPPORTUNITY

Government Information

Van het Departement van de Procureur-Generaal

Een van de voornaamste onderdelen van het Juridische Bijstand Plan is het recht van de aanvrager om zijn advocaat te kiezen. De aanvrager richt zich tot de locale Directeur voor Juridische Bijstand, die het verzoek doorgeeft aan een ambtenaar voor Sociale Zaken, waarna deze de financiële draagkracht van de aanvrager onderzoekt. De ambtenaar rapporteert zijn bevindingen aan de Directeur voor Juridische Bijstand, die vervolgens zijn beslissing neemt.

De aanvrager zal betalen — indien hij iets bijdraagt — waartoe hij in staat is in het Juridische Bijstand Fonds, terwijl de Provincie de gekozen advocaat 75% van zijn normale tarief zal uitbetalen.

Evenwel, indien rechtskundige bijstand met spoed nodig is, kan de locale Directeur zijn goedkeuring geven voordat hij het financiële rapport heeft ontvangen.

Bij het afwijzen van een verzoek om bijstand kan de aanvrager in beroep gaan bij de Gebiedscommissie.

Betreffende hoger beroep, een Juridische Bijstand verklaring kan worden verleend aan een daarvoor in aanmerking komend persoon terzake het in beroep gaan bij alle hogere Rechtscolleges. Aanvragen betreffende hoger beroep moeten worden goedgekeurd door de Gebiedscommissie. Wijst deze commissie het verzoek af dan heeft de aanvrager het recht in beroep te gaan bij de Provinciale Directeur voor Juridische Bijstand.

the Hon. John Robarts
Prime Minister of Ontario

Lezers Schrijven

Mijnheer de Redakteur,

Het is een goed teken, dat het in de loop der jaren zover is met ons Calvinist-Contact, dat wij, als de tijd daar is, gaan vragen: "Is C.C. al gekomen?" Ik denk dat het steeds meer gewaardeerd wordt. Persoonlijk vecht ik nog altijd met de in het Engels geschreven stukken. Er zijn en er zullen altijd wel schrijvers blijven, die graag grote woorden gebruiken.

Maar ik mis iets. Zijn we wat kwijt geraakt? Waar zitten Arie en Tini van Ameyde? Toch niet zoveel misdrijven gepleegd, dat zij achter slot en grendel zitten? Of zijn er lezers van C.C. aan het oordelen geslagen waardoor zij zichzelf hebben opgesloten? Wij, lezers, zeggen vaak niets als er goed geschreven wordt, maar als het niet naar onze zin is, dan kunnen wij wel pen en papier vinden en hebben we de tijd.

Het is begrijpelijk, dat men het niet altijd met de schrijver eens is. Maar er was toch vaak in hun artikelen iets waar uit te leren viel. Wij konden er vaak onze fouten in terug vinden.

Lezers van C.C., laten wij onze schrijvers niet alleen vergasten op onze kritiek, maar hen tevens laten horen dat hun werk wordt gewaardeerd. Dat wij dankbaar zijn voor hetgeen ons in C.C. geboden wordt.

Hendrik Hunse
St. Catharines, Ont.

Naschrift van de redaktie

Arie zal wel niet zo gauw weer schrijven. Niet vanwege kritiek, maar de man heeft rust gevraagd. Mrs. Van Ameyde en "Saskia" hebben beiden een drukke zomer achter de rug, maar hen hopen wij zeer binnenkort toch weer in ons blad te laten spreken.

—Red.

Kerkdienst in Spanje

Omdat we toch naar Nederland moesten, besloten we enkele weken vacantie door te brengen in Spanje. Zo zijn we dan per oude Electra van de K.L.M. naar Majorca gevlogen. De eigenlijke vliegduur is maar een kleine drie uur, maar omdat men eerst door 't drukke verkeer naar Schiphol gebracht moet worden en daar een uurtje vóór het vertrek al moet zijn en dan in Majorca via 't drukke Palma (de hoofdstad) is men toch bijna een hele dag met de reis kwijt.

We hebben er echter geen spijt van gehad. Het was eind oktober nog volop zomerweer, we konden iedere dag in zee zwemmen. We hadden deze keer een prachtig hotel vlak aan zee in Palma Nova, ongeveer 15 km. van de hoofdstad Palma. Ons hotel was geheel bezet (120 kamers), met verscheidene Nederlanders, maar ook gasten uit Denemarken, Noorwegen, Zweden, Duitsland en Engeland. Wij waren practisch de enigen die voor en na de maaltijd baden of dankten. Eénmaal hebben we gezien dat ze 't ook aan een ander tafeltje deden, waarna ze een kruis sloegen . . . .

We zijn beide zondagen 's morgens en 's avonds naar de Protestantse Spaanse kerk geweest. De eerste keer vertelde de dominee ons (in gebroken Engels), dat er die morgen een evangelist uit Zuid-Amerika zou spreken en dat het een speciale dienst zou worden.

We hebben natuurlijk van de preek van de Evangelist niet veel verstaan. Tot slot vroeg hij iets, waarna 10 à 20 mensen gingen staan. Aan 't eind van de dienst gingen de mensen die waren opgestaan door een deur naast de preekstoel in een apart vertrek. We vermoeden dat hij gevraagd heeft wie zijn leven in 's Heren dienst wilde stellen. Zoals b.v. Billy Graham doet. Aan de deur gaven heel wat mensen elkander de hand en verscheidenen huilden. Waarschijnlijk waren het familieleden van de mensen die waren gaan staan.

Vóór ons zat een tamelijk jonge Spanjaard met een jonge man en jonge vrouw. Hij hielp hen met 't opzoeken van de gezangen en de stukken die uit de Bijbel werden gelezen. Vol ijver om ze tot Christus te leiden.

Twee keer zagen we Spaanse militairen vol aandacht naar de preek zitten luisteren.

Men merkt ook in deze Protestantse kerk dat men in een Rooms land is. Veel vrouwen b.v. hebben een zwarte kanten doek op hun hoofd en men komt doodleuk een kwartier of een half uur te laat.

De tweede zondagmorgen dachten we, wat preekt de dominee maar kort. Toen hij amen zei, ging hij rustig in zijn stoel zitten. De gemeente bleef ook zitten. Twee stoelen werden voorin de kerk gezet. We dachten, misschien belijdenis? Even later kwamen er twee heren de kerk binnen gestapt, de één ging op de klaargezette stoel zitten en de ander in een bank. Toen begrepen we dat we een trouwerij mee zouden maken.

Het duurde een heel tijdje en toen kwam een bruidje binnen met haar gevolg. Zij ging op de andere stoel zitten.

De dominee hield een tamelijk lange toespraak, ze moesten de ringen om elkanders vinger doen, de trouwbelofte de dominee nazeggen enz.

Eerst verliet het bruidspaar de kerk en toen de gemeente. De bruid en bruidegom hadden zich op het voorplein opgesteld. De bruidegom werd heel hartelijk door mannen zowel als vrouwen stevig omhelsd. De bruid werd niet vergeten en practisch door iedereen gekust. Aangezien we dachten dat dit niet voor touristen was zijn we ongemerkt vertrokken.

Tijdens de vier diensten die we mochten meemaken hebben we ongeveer zes andere Nederlandse vacantiegangers en één Duitse jongeman ontmoet. Volgens ons waren alle anderen Spanjaarden. We vragen ons af hoe het komt dat in deze vakantiestad met 10-, misschien 100 duizend bezoekers uit het Protestantse Noorden er slechts een paar zijn die de moeite nemen om dit kerkje te vinden en het heerlijke van de gemeenschap der heiligen te zoeken? Zijn we dan allemaal zo lauw en koud geworden?

Jan Drent

Kerstliturgie Ladies Societies

Hoewel laat is het toch nog mogelijk gebleken een Kerstliturgie voor de Vrouwenverenigingen uit te geven.

De liturgie, die dit jaar geheel in het Engels is, komt dezer dagen van de pers.

Bestellingen kunnen nu reeds worden ingezonden aan Mrs. G. Drijfhout, 67 Railroad Street, Brampton, Ont.

De prijs bedraagt 15 cent per exemplaar. Men gelieve bij de bestelling de money order of cheque te voegen, verhoogd met 15 cent voor verzendkosten.

Amnestie in Zuid Vietnam

Ter gelegenheid van de nationale feestdag, 1 november, heeft de Zuid-Vietnamese regering kwijtschelding van gevangenisstraf geschonken aan enkele voorname politieke gevangenen die sedert de Diem-regering gevangen zaten.

Tot dusver heeft men genoemde gevangenen niet willen loslaten uit vrees voor de macht van de boeddhistische priesters. Het schijnt echter dat men na de uitslag van de verkiezingen tot de conclusie is gekomen dat het met de macht van deze priesters nogal wat meevalt.

Gomoelka houdt het roer in handen

Het partijhoofd van de Poolse communistische partij, Wladyslaw Gomoelka, wordt niet door al zijn partijgenoten geaccepteerd. Onlangs heeft professor Leszek Kolkowsky, een van de 'orthodoxe' communisten en aanhangers van Karl Marx, ernstige kriteik geleverd op de regering Gomoelka. Daarna hebben 14 andere sprekers kritiek geleverd en zij eisten zelfs het aftreden van Gomoelka. De 14 sprekers, van wie de meesten studenten waren, zullen door de rector van de universiteit onder handen worden genomen.

Gomoelka is in een moeilijke positie, want aan de ene kant staat het merendeel van het Poolse volk en de Rooms-Katholieke kerk, die fel tegen het communistische regiem zijn gestemd en aan de andere kant moet Gomoelka rekening houden met de rechtse vleugel in zijn partij, die vindt dat Gomoelka veel strenger moet optreden tegen de kerk en haar aanhangers. Gomoelka wil echter de politiek van het compromis volgen. Hij weet heel goed hoe de stemming in de satellietlanden momenteel is. Trouwens de revolutie die tien jaar geleden plaats vond heeft hem eveneens een lesje geleerd.

TUSSEN DE MEREN EN DE BERGEN:

Saskatchewan

(Can. Scene) — In 1876 werd een kleine lading zaaikoren uit het westen van Canada naar Toronto verscheept, het eerste graan dat van hieruit verzonden werd. In 1880 werd van een oppervlak van duizend acres 12.000 schepel tarwe geoogst, tegenover een oogst in 1965 van naar schatting 661 miljoen schepel tarwe in de prairie-provincies.

In Saskatchewan wordt meer dan 37% van al het bouwland van Canada gevonden. Bij de eeuwwisseling woonden er slechts 90.000 mensen, wijd en zijd over deze 252.000 vierkante mijl verspreid, in deze provincie. In 1961 was dat getal tot 951.000 uitgebreid.

Sedert de vijftiger jaren heeft het de wereld verbaasd doen staan door een steeds toenemende en zich uitbreidende ontginning van de natuurlijke rijkdommen, een aaneenschakeling van nieuwe mijnbouwbedrijven met ongekende kapitalen en een bloeiende economie gebaseerd op een zeer veelzijdige industrie.

Hoewel de opbrengst van het land vanzelfsprekend van jaar tot jaar verschillend is, vertegenwoordigen de non-agrarische bedrijven in 1954 62% van het totale productievermogen, tegenover 38% van de agrarische bedrijven, en het jaar daarop werd $786 miljoen belegd in de aanschaffing van nieuwe machines en het optrekken van nieuwe gebouwen, het dubbele van tien jaar geleden. Het gemiddelde weekloon rees in die periode van $58,02 tot $85,12. Het totale inkomen bedroeg in 1965 $1.865 miljoen, terwijl het inkomen per hoofd gemiddeld $1.961 bedroeg.

De delfstoffenindustrie van Saskatchewan gaat met grote schreden vooruit. De productiewaarde bedroeg in 1965 $335 miljoen, tegenover $86½ miljoen in 1955 en $22¼ miljoen in 1946.

De ondergrondse rijkdommen van Saskatchewan bestaan voornamelijk uit grote hoeveelheden olie en gas. In 1944, 38 jaar nadat men in 1906 de eerste pogingen ondernam, en na 299 boringen, werd met massaproductie begonnen, en in 1964 bereikte de productie van petroleum een totaal van 500 miljoen vaten. Er was toen meer dan $1.000 miljoen in de olieproductie geïnvesteerd. De eerste commerciële gasboringen werden verricht in 1934 en nu voorziet een netwerk van pijpen de gehele provincie van gas voor gebruik in huizen en industrie, terwijl de olie naar Oost-Canadese en Amerikaanse afzetgebieden vloeit.

Helium gas, dat in het begin zo'n $2.500 per kubieke voet kostte wordt nu gefabriceerd voor minder dan 1 cent per kubieke voet. Na de helium gasbronnen in de Verenigde Staten, die onder toezicht staan van de overheid, bezit Saskatchewan de enige heliumgasbronnen in de wereld. Men schat dat de totale productie in 1967 36 miljoen kubieke voet zal bedragen.

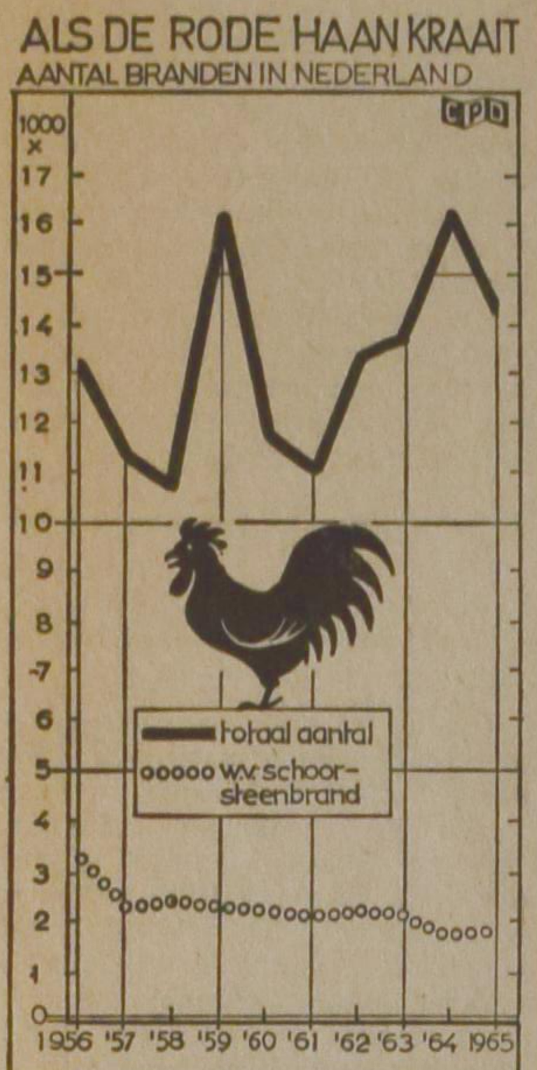
Een product dat nog belangrijker belooft te worden in economisch opzicht is potas. Men hoopt in 1970 meer dan 10 miljoen ton choorkali te kunnen produceren. Saskatchewan's voorraden worden geschat op 20.000 miljoen ton (ongeveer de helft van alle potas ter wereld), en dat is voldoende om kunstmest te fabriceren voor al het bewerkbare land ter wereld voor de tijd van 500 jaar.

Onder een groot gebied van 60 mijl breedte liggen kolen verborgen; naar men schat zo'n 36.000 miljoen ton. De enige plaats in Canada, waar natrium sulfaat wordt gevonden dat op commerciele basis gewonnen kan worden, is eveneens Saskatchewan. De jaarlijkse productie bestaat uit 350.000 ton, terwijl er naar geschat wordt 70 miljoen ton in de grond zit.

Terwijl men aanvankelijk alleen inkomen had van het winnen van al deze producten, begint nu ook de fabricage van gerede producten steeds belangrijker te worden. De totale productiewaarde van deze producten (waarbij dus landbouwproducten niet zijn begrepen) bedroeg in 1965 $777 miljoen. Het aantal mensen dat bij die bijproductie betrokken was is tussen 1951 en 1965 met 55.000 gestegen, terwijl het aantal landbouwers omlaag is gegaan met 11.000.

En toch is Saskatchewan een van Canada's tarwe-provincies. Ongeveer 46 procent van het land bestaat uit boerderijen; ongeveer 44 miljoen acres worden bewerkt. Het bedrag dat in deze boerderijen is geïnvesteerd bedraagt meer dan $3.260 miljoen (aan land, gebouwen, machines, vee en pluimvee), en het gemiddelde inkomen over de afgelopen 10 jaar was ongeveer $4.000 per boerderij per jaar. Door middel van verdere irrigatie hoopt men de landbouw in grotere mate te stabiliseren. Met het grote South Saskatchewan River project beoogt men meer dan 200.000 acres te irrigeren, waarvan de eerste 35.000 acres gereed zullen zijn voor bewerking in 1970.

(Overgenomen uit de Royal Bank of Canada Monthly Letter.)

DAGELIJKS RUIM 30 BRANDEN IN NEDERLAND

Er kunnen in Nederland dagelijks ruim 30 branden worden genoteerd. Ruim 2000 beroepsbrandweerlieden en ruim 23.000 vrijwillige brandweerlieden staan gereed om al deze branden te lijf te gaan.

Het grootste deel van de branden in Nederland is vrij klein. Ongeveer 4000 gevallen per jaar zijn als "brandjes" te beschouwen. Ruim 100 branden worden jaarlijks moedwillig veroorzaakt.

Wij bestrijden de brand met behulp van ca. 1000 brandweerauto's; die auto's worden het meest gebruikt in de eerste zes maanden van het jaar en in december, want dan heeft Nederland de meeste branden te verwerken, meestal meer dan 1000. Via de belasting betaalt iedere Nederlander jaarlijks ca. 3 gulden aan zijn brandweer. 17.000 Nederlanders brengen op deze wijze, één brandweerauto op, want zo'n auto kost minstens 50.000 gulden.

Het vuur vraagt jaarlijks 30 tot 40 mensenlevens. Ook de dieren betalen hun tol, aangezien er jaarlijks duizenden dieren verbanden.

Het blussen van een brand is een dure zaak. Een zware binnenbrand komt al gauw op 4500 gulden aan kosten van water, electra, werktijd etc. Het vuur zelf wordt ook steeds duurder, want de schade die een brand van gelijke omvang tien jaar geleden veroorzaakte bedroeg slechts de helft van nu, wegens de gestegen waarde van huizen en goederen.

ABONNEMENTSFORMULIER

Hierbij geef ik op als abonné van Calvinist-Contact

Naam ....

Post-adres ....

....

Aangebracht door: ....

Naam ....

Post-adres ....

....

Aanbrengpremie: ....

Zendt dit formulier met het abonnementsgeld ad $5.00 in cash/money-order/cheque (bij cheque 15¢ extra voor bankkosten) naar "Calvinist-Contact", Box 312, Station B, Hamilton, Ontario.

Aan:

Calvinist-Contact, Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

ADRES VERANDERING

Naam ....

NIEUW ADRES:

Post-adres ....

....

....

OUD ADRES:

....

....

Wat mocht ik niet vergeten?
O ja . . . .
Ik moet nog abonnees werven
voor Calvinist Contact,
want, hoe meer abonnees des
te beter het blad kan worden.

Mooie premie boeken voor Uw hulp

HET KOST U NIETS om in het bezit te komen van een aantal mooie en goede boeken. U behoeft alleen het gesprek op Calvinist-Contact te brengen, als U op bezoek bent bij familie of vrienden, die ons blad nog niet lezen. De rest is niet moeilijk. De enige bepaling is, dat U tegelijk met de opgave van het nieuwe abonnement het abonnementsgeld van $ 5.00 opstuurt.

Voor elke nieuwe abonnee die U aanbrengt mag U een der volgende boeken kiezen:

ENCYCLOPEDIE VAN DE BIJBEL, samengesteld door Dr. C. N. Impeta.
Deze encyclopedie is een handige wegwijzer door de Bijbel.

ROME EN DE REFORMATIE, door A. S. Besselaar en J. Spoelstra.
Dit aantrekkelijk geschreven boekje handelt over "een eerlijk gesprek tussen de Roomse Kerk en de Kerk der Reformatie."

UIT CATACOMBEN EN WOESTIJNZAND, door dr. H. Mulder.
Dit boek brengt u in aanraking met het dagelijkse leven, de levensstijl en de gedachtenwereld van de eerste Christenen. Tal van vondsten uit de laatste tijd zijn door de auteur in dit boek verwerkt, waardoor geheel nieuw licht valt op een interessant stuk van de oude christelijke kerk.

VERLEIDENDE GEESTEN, door Dr. A. B. W. M. Kok.
Een zeldzaam interessant boekje, dat U in het kort op de hoogte brengt met de dwaalleringen van verschillende sectarische richtingen.

RELIGIE ZONDER GOD, door prof. dr. K. Runia, dat een antwoord is op Robinson's "Eerlijk voor God".
Dr. Runia is de bekende hoogleraar in de dogmatiek aan het Reformed Theological College te Geelong, Australië, die in Australië en Nieuw-Zeeland zich in de theologische wereld een uitstekende naam heeft verworven.

HET RAADSEL VAN ONS LEVEN, door prof. dr. J. H. Bavinck. 5e druk.
Dit prachtige boekje van de zo bekende, vroegere zendingshoogleraar is een buitengewoon welkome leidraad voor het leven.

ZIJN ALLE GODSDIENSTEN GELIJK? door dr. J. Verkuyl.
Dr. Verkuyl heeft vele jaren in Indonesië gearbeid en is zodoende bekend met de wereldgodsdiensten. Als zodanig is hij de juiste man om deze veelgehoorde vraag te beantwoorden met een duidelijk 'neen' en tegelijk te verwijzen naar het christelijk geloof als het allesomvattende antwoord.

BRIEVEN UIT DE HEL, door C. S. Lewis.
Deze brieven, geschreven door Schroefstrik, staatssecretaris van de hel, aan zijn neef Galsem, vormen een schriftelijke cursus voor jonge duivels. Zij leren, hoe zij geraffineerd en subtiel de mensen in hun macht moeten krijgen.

DE ILLEGALE WERKER, door Anne de Vries.
Dit boek geeft een bijzonder belangwekkend aspect van de gehele verzetsstrijd. Het is een treffende, boeiende beschrijving van de typen van illegale werkers, en verder van hun leef- en werkwijze, van hun lotgevallen na arrestatie. Een spannende documentaire.

DE SLAANDE HAND, van Hugo Kingmans, 2e druk.
Een vlot geschreven verhaal over een eigenaar van een meubelzaak die het tegen een concurrent moet afleggen en onder vele teleurstellingen dreigt onder te gaan.

HET DUIVELSEILAND.
Een uitermate boeiend verhaal over de Franse strafkolonies geschreven door een ooggetuige genaamd Charles Pean.

SLOEBERKE SLOB, door W. Laatsman.
Velen houden van "Laatsman-boeken", omdat ze zo populair geschreven zijn.

•

Omdat wij tegenwoordig extra pagina's geven in de Engelse taal, zijn voor het aanbrengen van nieuwe abonnees nu ook Engelse boeken verkrijgbaar.

Voor elke nieuwe abonnee:

THE FLASHLIGHT, by Jean G. Fisher.
A little booklet, but a great story. Tom Perkins comes into conflict with his own conscience. He experiences a difficult time to find the right attitude. A fine story for children from 8-11 years old.

THE GUN, by John Vriesinga.
An exciting story of the experiences of three boys, and a gun. Boys, and girls too, of 8-11 years of age, will enjoy it tremendously.

MARTYR OF THE CATACOMBS
An emotion stirring chronicle of the persecution and triumphs of First Century Christians.

AND TO THE ESKIMO'S, by Stanley Ledyard.
The testing and trials of a modern Missionary adventure.

AMAZON MOON, by Rosemary Cunningham.
Deep and practical spiritual lessons drawn from thrilling accounts in the deep Jungles.

WHEN THE BAMBOO SINGS
By experienced Missionary Douglas C. Percy, a true life story of a young African and his love for a maid of another tribe.

JOHN THE BAPTIST, by Dr. F. B. Meyer.

MARTIN LUTHER, THE MAN, by Ruth Gordon.
The personality of Martin Luther, his character and purpose. A clasp between the Old and the New Testament. Portrays humility, courage, devotion.
The background to his God revealed doctrine of Justification by Faith.

Voor twee abonnees:

LIVING IN A NEW COUNTRY, by T. C. Van Kooten.
An interesting study on the integration of immigrants into the life of their new country.

THE STOWAWAY, by Wm. R. Rang.
Hendrik Tromp has one thing in mind; he wants to find his father. But he does not know where he has to look for him. He hides as a stowaway on "The Golden Horn", but is detected. What follows takes the readers (boys and fathers alike!) all along; they want to stick with Hendrik until he finds the solution.

A PREY TO SATAN
A moving story which is often filled with suspense. The main characters in this book are people of the Reformed Church.

IN THE MIRROR
This book is published in connection with the Centennial of the Christian Reformed Church in 1957. Dr. Kromminga reviews what the Christian Reformed Church has done, and ought to do. "In the Mirror" reflects theories and ideas which are sound in doctrine and wise in counsel.

MET ENGELS DE WERELD IN
Een handig en goed boekje om Uw kennis van het Engels wat op te halen.